

13-6-2019

(Copyrights en auteursrechten Fleur van Loon) (*Genre:Fantasy/Sciencefiction*)

De legende van Tir Na Nog deel 2

Synopsis

De legende van Tir Na Nog is een mooi en spannend fantasie verhaal dat ik in 2 delen heb geschreven waar veel actie, avontuur, magie en liefde in voor komt. Het verhaal gaat over het goede dat tegen het kwade strijd. Over de wrede demonische Koning Belial de bloeddorstige die de macht over de grote donkere paarse magische fantasie planeet Prionstar te pakken wil krijgen om zo de Koning van het magische fantasie universum het Serpens Aquari Nebula universum te worden en over alles dat er in leeft. Hij heeft de macht over een groot en gevaarlijk leger van bloeddorstige soldaten en hij woont in een duivels koninkrijk dat Draconia heet. Zijn slechte gemalin heet Koningin Lillith de bloeddorstige die in haar eigen fort in Draconia woont. Ze helpt Koning Belial de bloeddorstige zoals hij word genoemd met elk slecht plan en met elke actie waar Belial haar in nodig heeft. Ze leven door het eten van mensen en feeën en van andere fantasie wezens door het drinken van hun bloed. Samen strijden zij tegen het machtigste en

sprookjesachtige feeënrijk Tir Na Nog waar de feeën Koning Finvarra de gezegende en de feeën Koningin Oonah de gezegende de macht over hebben. Koning Finvarra en Koningin Oonah hebben samen 2 kinderen. De beeldschone feeën Prins Siegfried de gezegende en de beeldschone feeën Prinses Aurora de gezegende. Prins Tristan de gezegende is een feeënprins van het machtige en magische feeënrijk Rosamund. Zijn ouders zijn de machtige feeën Koning Orrin de gezegende en de machtige feeën Koningin Gwendolyn de gezegende. Prins Tristan wil de beeldschone feeën Prinses Aurora de de dochter van de feeën Koning Finvarra en feeënkonigin Oonah uit de klauwen van de boosaardige Koning Belial de bloeddorstige redden en hij wil graag met haar trouwen. Koning Belial de bloeddorstige houdt haar gevangen in een van de 6 duistere donkere torens van het duistere koninkrijk Draconia. Hij wil haar als ruilmiddel tegen het machtigste feeënrijk Tir Na Nog gebruiken want als hij eenmaal de Koning van het feeënrijk Tir Na Nog is zal dat betekenen dat hij de macht over de fantasie planeet Prionstar en over het hele Serpens Aquari Nebula universum en al het leven zal hebben. Koning Belial heeft een zoon die Prins Helios de bloeddorstige heet die hij als zijn eigen zoon opvoed sinds hij hem als klein kind in het magische bos heeft gevonden. Belial heeft een groot zwart duivels magisch boek waar hij onbeperkt slechte bloeddorstige soldaten uit kan toveren. Prins Tristan de gezegende wil samen met een andere feeën Prins die Prins Brennan de gezegende heet en samen met een groepje soldaten en rijke edelen het slechte magische boek in handen zien te krijgen om het voor eens en voor altijd te vernietigen. Dat zal een einde aan de vreselijke oorlog moeten maken. De mensen en de feeën en alle andere fantasie wezens van alle

uithoeken van de planeet Prionstar en van het magische fantasie universum het Serpens Aquari Nebula universum moeten er samen voor zorgen dat Koning Belial het magische en machtigste feeënrijk Tir Na Nog nooit in handen zal krijgen want als dat gebeurt is hun prachtige magische planeet Prionstar en het Serpens Aquari Nebula universum voorgoed verloren. Van alle kanten van de planeet Prionstar en van het Serpens Aquari Nebula universum komen er grote en machtige feeënlegers en rijke edelmannen en prinsen om Tir Na Nog bij te staan in de oorlog tegen de slechte en duivelse bloeddorstige Koning Belial en elk duister slecht leger van de planeet Prionstar van het Serpens Aquari Nebula universum staat aan de kant van de bloeddorstige Koningin Lillith en aan de kant van de bloeddorstige Koning Belial. Tenslotte is de planeet Prionstar een mooie en magische fantasie planeet waar je de meest mooie , grappige , leuke en lieve en magische en ook enge fantasie wezens tegen komt die je je maar kunt voorstellen. Net als het magische fantasie sterrenstelsel waar het met nog 6 andere fantasie planeten in zit. Het Sirion-Vox sterrenstelsel en het magische fantasie universum waar het Sirion-Vox sterrenstelsel zich in bevind het Serpens Aquari Nebula universum. Alles dat er in dat universum leeft is fantasie en magie. De planeten, de zonnen en de manen en de sterren en alle wezens die er in het Serpens Aquari Nebula universum wonen.

Inhoud

- 1. De bruiloft van Amadeo en Rowena**
- 2. Lilliths huwelijksgeschenken**
- 3. Belials huwelijksaanzoek**
- 4. De reis naar Draconia**
- 5. Rowena's zwangerschap**
- 6 De gnoom Loxi**
- 7. De watervlakte**
- 8. De dood van Boaz**
- 9. De bron van de eeuwige jeugd**
- 10. Het paradijsvogelbos**
- 11. De spinnenvalei**
- 12. De bruiloft van Lady Laili en Lord Valiant**
- 13. De magische eenhoorns**
- 14. De offerplaats**
- 15. De brug**
- 16. Het spookmoeras**
- 17. De voorbereidingen**
- 18. Bryce**
- 19. De sollicitatie van Bryce en Tybalt**

- 20. De brief van Prinses Aurora**
- 21. Belials magische slechte boek**
- 22. Het huwelijk van Prins Siegfried en Prinses Aislinn**
- 23. De bevrijding van Prinses Aurora**
- 24. Het huwelijk van Prins Tristan en Prinses Aurora**
- 25. De overwinning**
- 26. Woordenlijst**
- 27. Biografie**

Hoofdstuk 1 De bruiloft van Amadeo en Rowena

"Kijk Rowena" zei haar moeder. "Ik heb je trouwjurk net op tijd af.

Hoe vind je hem?" "Ooh hij is prachtig mama!" zei ze blij terwijl ze hem van haar moeder aan nam. Ze draaide er mee in het rond. Het was een prachtige trouwjurk. Hij was heel wijd. Hij was wit en van kant en tule gemaakt. Het lijfje was helemaal met kant en pareltjes bedekt. Net als de mouwen. Er zat een sleep aan de trouwjurk die minstens 3 meter lang was. En ik heb er ook nog een mooie sluier voor je bij gemaakt. "Zet hem eens op! Ik ben zo benieuwd hoe hij je zal staan!" zei haar moeder. Rowena zette de lange sluier op haar hoofd. De sluier was aan een zilveren tiara vast gemaakt die allemaal met kleine pareltjes en kristalletjes was versierd. Op de sluier zaten allemaal glitters die vrolijk glinsterden. De sluier was 4 meter lang. "Ooh hij staat je schitterend!" zei haar moeder verrast. Rowena keek in de spiegel en zag dat de sluier haar prachtig stond. Ga de trouwjurk maar even passen zei haar moeder tegen Rowena. We hebben nog maar weinig tijd over voor dat jullie bruiloft begint. Dus moeten we

opschieten. Rowena pakte haastig haar trouwjurk en liep naar haar slaapkamer. Ze deed de deur op slot voor het geval dat Amadeo binnen zou komen. Snel deed ze haar kleren uit en trok voorzichtig haar trouwjurk aan. Binnen enkele minuten had ze de jurk aan. Hij zat als gegoten. Rowena glimlachte toen ze zich zelf in de spiegel zag. Ze was net een sprookjes Prinses. Ze zette de sluier weer op haar hoofd en ze voelde zich dolgelukkig met het geheel. Haar moeder klopte zachtjes op haar kamerdeur. "Wie is daar?" vroeg Rowena.

"Ik ben het mama" fluisterde haar moeder. Voorzichtig deed Rowena de deur open. "Mag ik binnen komen?" vroeg haar moeder. "Ja hoor" zei Rowena. "Maar wel snel want anders komt Amadeo misschien straks mijn kamer binnen en het moet natuurlijk wel een verrassing blijven tot dat de bruiloft begint." "Je hebt gelijk" zei haar moeder terwijl ze de deur achter haar op slot deed. "Je ziet er prachtig uit mijn kind" zei haar moeder ontroerd. "Oh ik ben zo trots op je." Ze pinkte een traantje weg. "Wat is er mama?" vroeg Rowena verbaasd aan haar moeder.

"Waarom huil je nou?" "Ik vind het zo geweldig dat mijn dochter gaat trouwen" zei haar moeder. "Dit moet de gelukkigste dag van je leven worden lieverd." Ze omhelsde haar dochter en hield haar nog eens stevig vast. "Ik ben erg gelukkig dat jullie ons na de bruiloft niet verlaten zullen" zei haar moeder. "Wij allemaal trouwens. We kunnen niet zonder jullie Rowena."

"Dat weet ik toch mama" zei Rowena ontroerd. "Ik ook niet hoor mama cen Amadeo ook niet. Het liefst blijven we ons hele leven bij jullie." "Jullie mogen net zo lang bij ons blijven als jullie dat willen maar kom er is werk aan de winkel. De bruiloft begint

bijna. Ik zal je make up voor je doen" zei haar moeder. "En je haren mooi opsteken."
"Zal ik niet eerst beter een bad nemen mama?" vroeg Rowena aan haar. "Heb je daar dan nog tijd voor?" vroeg haar moeder. Rowena keek naar haar zilveren sterren klok die aan de muur hing. Als ik het zo bekijk heb ik nog anderhalf uur de tijd om mij op te knappen mam." "Oké" zei haar moeder. "Dan zal ik wat water koken. Ik pak de tobbe wel eventjes voor je." "Oké mama" zei Rowena. "Heb je verder nog wat nodig?" "Neem maar wat verbenaolie en een stukje lavendelzeep voor me mee" zei Rowena tegen haar moeder. "Maar haast je wel mama want zo veel tijd hebben we niet meer." Haar moeder haastte zich naar de keuken. Ze pakte de grote paarse houten tobbe en bracht die snel naar Rowena toe. "Dank je mama" zei Rowena met een glimlach. "Denk je dat Amadeo ook zo erg met zijn uiterlijk bezig is mam?" vroeg Rowena aan haar moeder. "Ik denk het wel" lachte haar moeder. "Anders staat hij straks mooi voor gek als hij zich in zijn normale kleding op de bruiloft vertoont." Rowena moest om haar moeders woorden lachen. "Ja" zei Rowena dat zou heel erg dom van hem zijn."

Haar moeder ging terug naar de keuken en zette snel 4 grote pannen water op. Ze stak het vuur aan. Ze pakte een klein flesje verbena olie uit een van de keukenkastjes en een stukje paarse lavendelzeep. Ze pakte een grote paarse handdoek uit een van de andere houten kastjes die in e keuken waren. Daarna ging ze terug naar de kamer van Rowena. Ze klopte op de deur. Rowena deed open en nam de spullen aan die haar moeder voor haar had mee genomen. "Dank je mama" glimlachte ze. Daarna ging haar moeder weer terug naar haar pannen water. Al snel begon het water te koken.

Een voor een bracht Rumer de pannen naar Rowena's kamer toe.

Uiteindelijk zette ze uitgeput de laatste pan in Rowena's kamer neer.

"Gaat het mama?" vroeg Rowena bezorgd. "Ja hoor" glimlachte Rumer.

"De pannen zijn gewoon nogal wat aan de zware kant maar het gaat goed hoor.

Bedankt voor je bezorgdheid. Ik zal je nu eventjes alleen laten. Roep me maar wanneer je me nodig hebt oké Rowena? " "Oké mama" zei Rowena terwijl ze met haar hand de temperatuur van het water in de tobbe voelde. Het water voelde heerlijk warm aan.

Rowena zuchte. Ze kon niet wachten tot dat ze in het warme water zat. Ze pakte het flesje groene verbenaolie en gooide een paar druppeltjes in het water. Ze stak een van haar wierookstokjes aan. Binnen de kortste keren rook haar hele kamer naar patchoulie. Ze ademde de bedwelmende geur in en raakte in een lichte trance.

Ze deed haar trouwjurk en haar ondergoed uit en stapte in het warme badwater.

Langzaam liet ze zich in het warme water onder uit zakken. Ze nam een diepe zucht en deed haar ogen dicht. Wat was dit verrukkelijk dacht Rowena terwijl ze langzaam door bleef ademen. De geur van de verbena olie beroerde haar zintuigen. Mmmm verrukkelijk dacht ze. Ze nam haar washandje en haar stukje lavendelzeep en begon haar lichaam, haar haren en haar gezicht grondig te reinigen. Toen ze daar mee klaar was nam ze een paarse plastic kan en vulde die met warm water uit de tobbe. Daarna gooide ze het over haar haren heen. Dat deed ze een paar keer tot dat ze vond dat haar haren schoon genoeg waren. Ze ging weer in het warme verbena water zitten en bleef nog 15 minuutjes ontspannen liggen. Daarna stapte ze uit de grote paarse houten tobbe. Ze pakte de grote paarse fluwelen handdoek die haar moeder voor haar had neer gelegd.

Haastig droogde ze haar zelf af. Daarna poetste ze haar tanden bij de 'kleine witte wasbak

in haar slaapkamer. Toen ze daar mee klaar was deed ze voorzichtig haar trouwjurk aan. Toen ze haar trouwjurk aan had pakte ze een paar zilveren zijden schoenen uit een klein kastje dat in haar kamer stond. Er zaten mooie hoge naaldhakken onder. Rowena glimlachte. Ze hoopte dat ze vandaag haar balans kon houden met die hoge schoenen. Anders zouden ze haar zeker keihard uitlachen. Rowena kon dat best wel begrijpen. Het zou er natuurlijk erg raar uit zien als ze achter over zou kukelen. Voorzichtig opende ze haar kamerdeur. Ze riep haar moeder dat ze klaar was met badderen. Haar moeder kwam naar haar toe gelopen. Snel deed ze de deur van Rowena's slaapkamer achter zich op slot. Rowena nam plaats op de witte houten stoel voor haar kaptafeltje. Haar moeder knielde voor haar neer en begon de teennagels van haar voeten zilverkleurig te lakken. "Even stil blijven zitten lieverd" zei ze. "Anders dan gaat het mis." Rowena hield haar voeten zo stil mogelijk. Na een tijdje was haar moeder klaar met het lakken van haar teennagels. "Mooi" zei ze. "Het ziet er heel mooi uit." Rowena keek naar haar voeten en vond het resultaat ook erg mooi. "Nu ga ik de nagels van je handen lakken" zei haar moeder. Rowena had prachtige lange nagels aan haar handen die haar moeder ook zilverkleurig voor haar lakte. Toen de nagels van Rowena's handen ook klaar waren liet ze ze eventjes goed drogen.

Daarna begon haar moeder haar prachtige lange zwarte krullen te borstelen. Ze gebruikte een paarse houten borstel met paardenhaar om Rowena's dikke zwarte haar te borstelen. "Doe je wel voorzichtig mam?" vroeg Rowena toen haar moeder wild haar

haren begon te borstelen. "Ja hoor" zei haar moeder. "Maar er mogen toch geen klitten in je haren zitten toch?". "Nee natuurlijk niet" zei Rowena die haar hoofd recht probeerde te houden terwijl haar moeder wild met haar haren bezig was. Na een tijdje stopte haar moeder met het haren borstelen. De dikke zwarte krullen van Rowena sprongen vrolijk alle kanten op en omringden het hele gezicht van Rowena. "Laat het zo maar zitten" zei ze blij met het resultaat. "Dat had je gedacht jongedame" zei haar moeder streng.

"Je moet er wel behoorlijk uit zien op je trouwdag en niet zo als iemand die net uit bed is gestapt." Rowena keek teleurgesteld voor zich uit. "Maar ik vind het zo leuk!" zei ze. "Nee geen sprake van Rowena. Het mag best wel een beetje zo als dit zitten maar je moet het toch verder echt omhoog doen." "Oké" zei Rowena. "Mag ik dan een staart in het midden mam en de rest zo laten zitten?" "Goed" zei haar moeder. "Dat mag wel maar wel op mijn manier want als ik het aan jou over laat dat zit het straks nog steeds zo." "Oké" zei Rowena zo lief mogelijk tegen haar moeder. Ze keek strak voor zich naar de grote zilveren spiegel voor haar. Haar moeder pakte een dikke zilveren elastiek uit de zilveren lade van Rowena's kaptafel. Ze maakte een dikke grote staart in het midden van Rowena's hoofd en zorgde er voor dat hij hoog op het midden van haar hoofd stond. De krullen van de staart sprongen alle kanten op. "Ja " zei Rowena blij. "Dat ziet er leuk uit" mam. "Zo is het prima. Het ziet er perfect uit zo. Je mag hier niks meer aan veranderen." "Oké" zei haar moeder. "Dan laten we het zo zitten.

Waar is je make-up tasje?" vroeg ze aan Rowena. "Hier mama" zei ze.

Ze pakte haar makeuptasje uit haar kaptafel en gaf die aan haar moeder. Rumer keek in het paarse tasje en haalde er alle dingen uit die ze nodig had. Ze pakte zilveren oogschaduw en een zwart oogpotlood. Een zwarte mascara en een glimmende paarse lippenstift voor Rowena. Haar oogleden werden zilver met een zwart streepje onder aan haar ogen. Haar lippen maakte haar moeder zacht paars waar ze een beetje lipgloss op deed. Als laatste gebruikte ze de zwarte mascara. Toen de make-up van Rowena klaar was pakte Rowena een grote rode parfumfles in de vorm van een biddende engel en spoot flink wat van de zoete bedwelmende geur over haar zelf heen. De witte lange kanten trouwjurk van Rowena zat onder de zilveren glitters. Hij schitterde aan alle kanten.

Net als haar lange witte kanten bruidssluier. "Is er verder nog iets dat er moet gebeuren?" vroeg haar moeder aan Rowena. "De juwelen mama" zei Rowena zacht. "Oh ja natuurlijk!" zei haar moeder. "Hoe kan ik nou zo dom zijn om die te vergeten." Rumer pakte een doosje met juwelen uit een klein gouden kastje dat in de kamer stond. Het was een groot paars fluwelen doosje dat ze in haar handen hield. Voorzichtig zette ze het voor Rowena op de kaptafel neer. Rowena opende het doosje en deed de grote kristallen ketting om haar nek. Het was een ketting van kristal waar allemaal grote brede kristallen druppels aan hingen. Daarna hing ze de grote kristallen oorbellen die de vorm hadden van een druppel in haar oren. Als laatste deed ze de 2 brede kristallen druppel armbanden om haar polsen en deed ze een paar grote kristallen ringen om haar vingers heen.

"En nu?" zei haar moeder. "Nu moet ik alleen mijn schoenen nog aan mama en dan is het klaar" zei Rowena. Haar moeder overhandigde haar schoenen. Rowena pakte haar hoge witte glanzende hakschoenen en deed ze aan. Voorzichtig trok ze ze aan. Ze ging staan. Haar moeder zette haar lange witte kanten sluier op haar hoofd.

"Prachtig" zei ze. "Je ziet er prachtig uit." "Dank je mama" zei Rowena.

"Kan je wel goed op die hak schoenen staan?" vroeg ze aan haar dochter. "Ja hoor mama.

Dat lukt wel" zei Rowena. "Maak je daar maar geen zorgen over." "Als jij nu even hier blijft wachten" zei haar moeder "dan ga ik kijken hoe het met Amadeo gaat. Oké?"

"Ja mama" zei Rowena. "Ik wacht wel." Er kwamen heerlijke geuren uit de keuken.

Oma Tizane was duidelijk bezig met iets lekkers te koken. Waarschijnlijk een van haar bekende taarten. Rowena hoorde haar opa vrolijke zigeunerliedjes zingen die uit zijn jeugd kwamen. Na een tijdje kwam haar moeder weer terug. Ze glimlachte

geheimzinnig tegen Rowena. "Amadeo ziet er al net zo mooi uit als jij mijn kind" zei ze.

"Je vader is bezig om hem te helpen. Ik denk dat hij bijna zo ver is en dat jullie dan eindelijk kunnen gaan trouwen." Rowena begon te blozen bij de gedachte aan Amadeo.

Ze vond haar bruiloft erg spannend. De zenuwen gierden door haar keel.

Ze wilde dat de dag al voorbij was. Vanavond zouden ze eindelijk als man en vrouw bij elkaar in een bed slapen. Vanaf vandaag zou ze niet meer alleen zijn. Er werd op de deur geklopt. Haar moeder keek nerveus naar de deur. "Wie zou dat nou zijn?" zei ze geheimzinnig tegen haar dochter. Rowena keek ongeduldig naar haar moeder.

Daarna keek ze naar haar kamerdeur.

"Wie is daar?" zei haar moeder uiteindelijk. "Ik ben het. Opa Raviv!" lachte hij aangeschoten tegen de moeder van Rowena. Rumer moest lachen om opa Raviv. "Die is vroeg dronken" zei Rumer tegen Rowena. "Hij is zeker al met zijn eigen feestje begonnen" zei Rowena. "Ja dat zou best wel eens kunnen opa kennende" lachte haar moeder. "Een momentje papa!" zei Rumer. "Ik zal de deur voor je openen." Even later stond opa Raviv in de kamer van Rowena. "Wat zie je er prachtig uit!" zei haar opa. "Dank je" zei ze terwijl ze glimlachte.

"Eigenlijk mocht je het later pas zien maar het is niet zo erg omdat jij het bent!" Ze gaf haar opa een dikke kus op zijn wang. "Waar heb ik die kus nou weer aan te danken?" zei haar opa vrolijk. "Omdat ik van je hou" zei Rowena terwijl ze met haar hand over zijn hoofd wreef. Haar opa kneep haar stevig in haar hand. "Ik ook van jou" zei hij. "En ik ben trots dat je vandaag met Amadeo trouwt" zei hij. "Ik hoop dat jullie heel gelukkig met elkaar zullen zijn. Jullie hebben mijn zegen!"

Ik kwam trouwens langs om te zeggen dat Amadeo zo ver is en dat wat hem betreft het huwelijk kan beginnen." "Mooi" zei Rowena. "Ik ben ook zo ver." Rowena had met haar moeder afgesproken dat zij haar weg zou geven aan Amadeo. En Amadeo had met zijn opa afgesproken dat hij hem weg zou geven aan Rowena. Na een tijdje opende opa Raviv de deur van Rowena's slaapkamer. "Komt u maar jongedame" zei haar opa terwijl hij voorzichtig Rowena's hand vast pakte. "Ik zal je wel naar buiten begeleiden lieverd. De rest moet je moeder doen want dat hebben jullie samen met elkaar afgesproken." Langzaam liep Rowena met haar opa de kamer uit. Ze kwamen langs de keuken waar haar oma net klaar was het bakken van de bruidstaart. Het rook verrukkelijk. Rowena

wist meteen dat oma Tizane haar lievelingstaart had gebakken. Daar was ze heel erg blij om. Toen ze bijna buiten waren gaf opa Raviv de arm van Rowena aan haar moeder. "Hier dochter" zei hij. "Nu is het jouw taak om haar naar haar bruidegom te begeleiden." Rumer glimlachte. Ze nam de arm van haar dochter in haar arm en begeleidde haar dochter naar buiten. Ze hadden voor de trouwceremonie een priester geregeld die ook werkzaam was in het soldatenkamp. Toen Rowena met haar moeder naar buiten kwam stond Amadeo haar op te wachten. Opa Raviv liep snel naar zijn kleinzoon zo dat hij op tijd was om Amadeo weg te geven aan Rowena. Amadeo keek gehypnotiseerd naar zijn aanstaande bruid. Vol aanbidding keek hij naar zijn toekomstige vrouw. Wat zag ze er geweldig uit! Boaz keek sprakeloos naar het huwelijk van Amadeo en Rowena. Hij vond het geweldig dat hij hier bij was. Rowena vond dat Amadeo er ook prachtig uit zag. Hij had een mooi zijden zwart pak met een gouden zijden stropdas aan en een mooie witte bloes er onder. Daar onder had hij mooie leren zwarte veterschoenen aan. Op zijn pak zat een mooie rode roos gespeld. Hij glimlachte naar Rowena. Het was een verliefde glimlach. Een glimlach die zei "Ik hou van je Rowena." Een glimlach die zei "Ik wil de jouwe zijn en ik wil dat jij de mijne bent." Rowena glimlachte verlegen terug. Bij een klein zelf gemaakt altaar stond een klein oud mannetje met een rood gouden pij aan. Dat moest de priester zijn. Hij had een klein brilletje op zijn gezicht en dun grijs springerig haar. Rowena schatte hem rond de 60 jaar. Toen Rumer en Rowena bij Amadeo waren aangekomen gaf Rumer de arm van Rowena aan Amadeo. "Dank je" zei Amadeo terwijl hij diep in de ogen van Rowena

keek en glimlachte. Rowena begon te blozen. Ze keek in Amadeo's mooie donkere goudbruine ogen en wist dat dit was wat ze echt wilde. Waar ze echt voor koos.

Dit was de man waar ze van hield. Waar ze haar leven mee wilde delen. En ze kon in de ogen van Amadeo lezen dat hij precies zo over haar dacht. De priester begon met het lezen van de trouw geloften. Amadeo en Rowena keken diep in elkaars ogen en na dat ze elkaar beiden het ja woord hadden gegeven en de diamanten ringen hadden met elkaar hadden uitgewisseld gaven ze elkaar een kus. Een kus die een eeuwigheid leek te duren. Na hun kus kon het feest dan eindelijk beginnen. Oma Tizane had de taart die ze had gebakken buiten op grote houten tafel gezet.

Hij was heel goed gelukt. Ze had de lievelingstaart van Rowena gebakken een bramentaart met slagroom er op. Rowena was er dolblij mee. Ze gaf haar oma een dikke kus voor de taart die ze had gemaakt. Oma Tizane was blij dat ze Rowena zo gelukkig had gemaakt met de taart. Iedereen ging aan tafel zitten. Rumer had een grote kan met vers fruitsap op tafel neer gezet. Omdat het buiten erg heet was had ze er veel ijsklontjes in gedaan. Ze schonk voor iedereen een groot glas in.

Opa, oma, Rowena, Amadeo, Boaz, Liam en Rumer zaten allemaal aan tafel.

Ze genoten van de prachtige zon die er scheen. Opa Raviv zong een vrolijk liedje terwijl papa Liam gitaar speelde. Moeder Rumer en oma Tizane begonnen ook te zingen en vrolijk in hun handen te klappen. Daarna pakte Rumer de tamboerijn en begon er mee heen en weer te schudden. Amadeo en Rowena begonnen samen te dansen. Ze dansten op het ritme van de tamboerijn. Rowena bewoog haar jurk heen en weer en Amadeo danste om haar heen terwijl hij in zijn handen klapte. Daarna pakte hij haar vast en

draaide haar in een rondje. Rowena was helemaal in de wolken. Ze voelde zich zo licht als een veertje. Als of ze op de wolken danste.

Zo verliefd was ze. Amadeo kustte haar en tilde haar hoog in de lucht. Daarna droeg hij haar voorzichtig de woonwagen in. Zijn familie was druk bezig met muziek maken en met zingen. Hij zag dat ze eventjes zijn kant op keken en door gingen met het feest. Als of ze uit respect voor hen niks wilden zeggen. Amadeo droeg haar naar zijn kamer en legde haar zachtjes op zijn bed. Rowena keek diep in zijn mooie goudbruine ogen.

Ze dacht dat ze de sterren in zijn ogen zag dansen. En het licht van de maan. Amadeo kustte haar op haar zachte mond. Samen namen ze een lekker heet bad. Toen ze daar mee klaar waren gingen ze naar buiten om door te feesten met hun familie. Iedereen had al flink wat gedronken van oma Tizane's kruidenlikeur en ze waren allemaal flink aangeschoten. Iedereen was druk aan het kaarten en aan het praten met elkaar.

Er werd veel gelachen. Ze hadden veel plezier met elkaar.

Er werd gezongen, er werd gedanst en er werd muziek gemaakt.

Er werd tot vroeg in de ochtend feest gevierd. Daarna gingen ze allemaal naar bed.

Amadeo en Rowena hadden als huwelijkscadeau een mooi gouden tweepersoons bed van hun ouders gekregen. Het was een antiek zigeunerbed. Een hemelbed. Boaz had voor hen allebei een mooie zelf gemaakte kralenketting als cadeau gegeven die Amadeo en Rowena dankbaar hadden aangenomen. Het mooie antieke hemelbed hadden ze in de kamer van Rowena neer gezet omdat haar kamer groter dan die van Amadeo was. Daarom hadden ze besloten dat ze van af die dag in de kamer van Rowena zouden gaan wonen. En dat Amadeo's kamer hun extra kamer zou zijn. Het was heerlijk om samen in

dat grote bed te slapen. Amadeo en Rowena waren uitgeput van al het zingen en dansen.

Als een tevreden en verliefd pas getrouwd stel lagen ze in diepe rust in elkaars armen te slapen niet wetende dat er in dat zelfde jaar iets verschrikkelijks in hun leven zou gaan plaats vinden.

Hoofdstuk 2 Lilliths huwelijksgeschenken

Ondertussen was Belial nog steeds bezig om na te denken over Lilliths huwelijksgeschenk. Want Lillith was geen makkelijke vrouw. Het was een verwend kreng! En ze kreeg altijd alles wat ze wilde. Dat was Belials zwakke punt. Zij. Hij kon nooit nee tegen haar zeggen. Ze kreeg alles van hem gedaan. Hoe zij het deed wist hij nog steeds niet. Het zou de liefde wel zijn. Ze had hem om haar vinger gewikkeld. Zijn hart gestolen en hij zou nooit meer van een vrouw kunnen houden dan van Lillith. Ook al kon hij elke vrouw krijgen. Hij wilde alleen haar. Aurora was echter een uitzondering op de regel.

Maar dat hij een zwak voor Aurora had dat mocht Lillith nooit te weten komen want anders zou ze meteen een plan verzinnen om zich van Aurora te ontdoen. Lillith was erg bezitterig en jaloers als het om liefde en lust ging. Ze was niet van plan om Belial ook maar met iemand te delen. Maar het grappige was dat Belial daar net zo over dacht als het over Lillith ging. Hij wilde haar ook met niemand delen. Als ze er ook maar ooit over na dacht om hem te verlaten of naar een ander te gaan zou hij haar zeker vermoorden. Belial ringelde zijn grote zilveren bel ongeduldig heen en weer. Waar zat die achterlijke Malphas nou weer? dacht hij bij zich zelf. Belial ringelde zo lang met zijn zilveren bel tot dat hij er zelf een lamme arm van kreeg.

Het harde schrille geluid was door heel Draconia te horen. Zelfs buiten. Het personeel keek verschrikt om zich heen. Ze begrepen aan het geluid van de bel dat Belial dit keer helemaal was door gedraaid. Iedereen wist dat Koning Belial zo gek als een deur was alleen durfde niemand er maar ook iets over te zeggen. Ze waren allemaal veel te bang om door Belial te worden vermoord. Malphas rende zo snel dat het net leek als of hij door de lucht vloog. Zijn arme oude benen konden het tempo haast niet meer aan.

Uiteindelijk kwam hij bij de koninklijke zaal van Koning Belial aan.

Met een harde ordinaire knal werd de brede hoge ijzeren deur open gezwaaid. "U had mij geroepen majesteit?" zei Malphas nog half buiten adem van het rennen. "Ben je daar eindelijk adviseur van 3 keer niks? Waar was je dan dat je er zo lang over hebt gedaan? Ergens aan het einde van onze planeet? Ik kreeg zo een lamme arm van het bellen dat ik eventjes dacht dat mijn arm er af zou vallen jij vuil vunzig lui dun gedrocht."

"Ja hoogheid u heeft volkomen gelijk. U heeft altijd gelijk hoogheid."

"Natuurlijk heb ik altijd gelijk" zei Belial die al iets rustiger was geworden door het compliment van Malphas. "Maar dat maakt het nog niet goed dat je te laat gekomen bent. Ik heb namelijk iets heel belangrijks met je te bespreken." "Ja hoogheid.

Zegt u het maar hoogheid." Belial werd woest. "En neem me niet zo in de maling!" zei Belial boos. "Maar dat doe ik niet hoogheid" zei Malphas die er niks meer van begreep.

"Oké laat maar" zei Belial. "Vergeet het maar. Ik wilde alleen maar eventjes zeggen dat ik een huwelijksgeschenk voor Koningin Lillith heb gekozen."

"Oh wat een geweldig nieuws hoogheid!" zei Malphas terwijl hij zo breed mogelijk glimlachte. Alles wat er nog van zijn gore puntige tanden over was was zichtbaar.

Hij had in zijn hele leven nog nooit zijn tanden gepoetst. Belial kreeg net als zijn zoon Prins Helios soms kots neigingen van het gore mannetje dat voor hem stond. Malphas wreef tevreden in zijn handen. "En wat is het dan geschenk dat u voor Lillith heeft uitgekozen hoogheid?"

"De bron van de eeuwige jeugd" gniffelde Koning Belial. "Ik denk dat ze wel voor eeuwig jong wil blijven" zei Belial die trots op zijn keuze was. "Welke vrouw wil er nou niet voor eeuwig jong blijven? Iedereen wil dat wel. Het is ook een leuk cadeau waar ik van kan profiteren."

"Denkt u niet dat ze liever het bad van de duivel wil hebben hoogheid?" vroeg Malphas nieuwsgierig aan Belial. "Waarom zou ze dat nou weer willen hebben?" zei Belial venijnig. "Om in te baden en om van te drinken" zei Malphas. "Bijvoorbeeld samen met u hoogheid." "Dat is in principe niet eens zo een slecht idee van je Malphas" zei Belial. "Maar ik kan natuurlijk ook beide geschenken voor haar laten regelen.

Dat zou nog veel beter zijn. Ik wil haar graag altijd gelukkig zien begrijp je dat Malphas?"

"Maar natuurlijk hoogheid. Ik zal het voor u regelen." zei Malphas. "Mooi zo" zei Belial terwijl hij Malphas een grote zak met goud gaf. Malphas begreep er niks van maar hij was dol blij dat hij zo maar een zak goud van Belial had gekregen. "Als je dat kan regelen is deze zak goud voor jou." zei Belial. Malphas keek Belials vals aan en hield de zak goud hebbertig tegen hem aan. "Dus geef die zak goud maar weer terug aan mij tot dat jij de huwelijks geschenken voor Koningin Lillith hier netjes bij mij hebt afgeleverd." Langzaam en met veel pijn en moeite gaf Malphas de zware zak goud weer terug aan Belial. Hij vond Belial een vals beest. "Je bent een harteloos beest!" schreeuwde Malphas tegen Belial terwijl hij met zijn knokige gore wijsvinger naar Belial wees.

Er zaten vieze lange zwarte nagels aan Malphas zijn enge dunne knokige handen. Het kwijl droop uit zijn mond terwijl hij woest naar Belial bleef wijzen. "Iedereen weet dat ik geen hart heb" zei Belial die daar schijnbaar nog trots op was ook. "Maar hou nou voor een keer eens je mond" zei Belial die genoeg had van het ielige lange dunne mannetje dat hem liep te commanderen en overal kwijl op zijn schone grijze stenen grond liet druipen. "En wil je niet op mijn mooie schone grond lopen kwijlen? Nou weg wezen voor dat ik je het raam uit gooi jij miezerig ventje van niks." Malphas rende zo snel als hij kon weg van de koninklijke zaal. Zo snel als zijn lange knokige benen hem konden dragen.

Hij was bang dat als hij niet snel genoeg zou rennen dat Belial zijn hele serviesgoed naar zijn hoofd zou gaan slingeren en daar was hij niet van gediend. Binnen enkele seconden was Malphas uit de zaal verdwenen. Hij ging op zoek naar Caym want die moest er voor zorgen dat er een groep soldaten bij elkaar zou komen om de cadeaus van Koningin Lillith naar haar toe te brengen. Het bad van de duivel lag ergens bij de grens van Asterion. En de bron van de eeuwige jeugd lag weer aan de grens van het magische feeënrijk Tir Na Nog en bij het meer van de dood. Dat waren 2 cadeaus die allebei een andere kant op lagen. De grens van Asterion was verder weg dan de grens van Tir Na Nog. Er moest ook nog worden geregeld dat het bad en de bron naar het duivelse koninkrijk Draconia van Koning Belial konden worden getransporteerd. Malphas en Caym kregen het maar druk. Ze hadden minimaal 40 soldaten nodig voor dit klusje. Malphas was druk bezig met het zoeken naar Caym. Eindelijk had hij hem gevonden. Caym zat onder aan de grijze stenen wenteltrap te slapen. Wat is Caym toch een lui ventje dacht Malphas. Hij begreep niet waarom Belial hem eigenlijk in dienst had terwijl hij geen bal uitvoerde. "Behalve slapen dan" gniffelde Malphas in zichzelf. Malphas liep boos op het kleine slapende mannetje af. Hij boog zich voor over en schreeuwde "Wakker worden!" Caym schrok zich een hoedje. Hij staarde in het enge knokige bleke gezicht van Malphas en vroeg of hij gek geworden was. "Ben jij wel helemaal normaal?" zei het kleine ventje terwijl hij zich tegelijkertijd uitrekte en geeuwde. "Wel ja" zei Malphas. "Ben je goed uitgerust Caym? Moet ik je nog even laten liggen lui kereltje?" Caym stond langzaam op en staarde met zijn grote uitpuilende rood witte ogen naar het enge domme gezicht van Malphas. "Wat wil je in godsnaam van

mij?" vroeg Caym. "In godsnaam? Laat die term maar niet aan Belial horen" zei Malphas.

"Hij heeft namelijk geen enkele band met God. Hij kan je daar ter plekke voor laten executeren maar dat achterwege gelaten kwam ik je alleen maar even vragen of je een aantal soldaten kan regelen die de huwelijksgeschenken van Koningin Lillith kunnen halen." Caym pakte een van de rode appels die in een rieten mand naast de wenteltrap stond. Hij nam er een grote hap van en smakte luid en duidelijk terwijl hij Malphas bijdehand aan bleef staren. Zijn grote dikke brede lippen smakten walgelijk heen en weer terwijl Cayms kleine puntige tanden bleven kauwen. Malphas begon zijn geduld met dit mannetje te verliezen. Hij kookte van woede en van ongeduld. "Nou ga je nog wat doen of niet?" vroeg Malphas ongeduldig. Caym stak zijn kleine dikke zwarte klauw naar Malphas uit en zei "Eerst de betaling graag want anders kan ik niks met de soldaten regelen." Malphas keek hem met grote ogen aan. "Voel jij je wel helemaal lekker?" zei hij tegen Caym. "Dat je geld durft te vragen voor iets dat Belial aan je vraagt. Je krijgt al genoeg salaris van hem. En zijn soldaten ook. Jullie hebben niks te klagen!" "Ik wil gewoon een zak goud" zei Caym die nog steeds zijn kleine dikke vieze klauw naar voren had uitgestoken. Hij nam weer een paar grote happen van zijn appel en kauwde er gulzig op. Daarna gooide hij het klokhuis op de grond. Recht voor de lange knokige voeten van Malphas. "Want anders" mompelde Caym terwijl zijn ogen bloedrood begonnen te glinsteren. Caym was een link mannetje. Hij deed alles voor geld. En als hij niks kreeg dan deed hij ook niks. De laatste keer had hij Malphas met de dood bedreigd. Samen met een paar soldaten van Draconia. Omdat ze vonden dat hij

hen niet genoeg salaris had uitbetaald. Ze zeiden dat als hij het tegen Koning Belial zou zeggen dat ze hem zeker zouden vermoorden. Sinds die tijd haatte hij Caym meer dan wat dan ook. Hij was een meester in de chantage. Er gingen zelfs geruchten dat hij alles dat hij verdiende in een kamertje bewaarde. En dat hij al flink wat rijkdom had vergaard door zijn gechanteer. Belial zou vast wel hebben gehoord dat Caym door nog onbekende oorzaak rijker aan het worden was. Maar hij deed er natuurlijk geen bal aan. Want het interesseerde hem niks.

Het was bekend dat zijn hele koninkrijk corrupt was en het stoorde hem verder niet.

Hij vond het wel prima dat iedereen zo corrupt was. Hij stelde het zelfs op prijs.

Hij had zelfs een nieuwe wet gemaakt die zei dat iedereen die niet corrupt in zijn koninkrijk was zou worden opgehangen. Dat maakte alles nog minder kansloos voor Malphas. "Waar moet ik nou weer een zak goud vandaan halen?" zei Malphas tegen Caym. "Volgens mij heeft u wel genoeg goud verdiend met het werken voor Belial. Dat mag u best wel eens met mij delen". "En anders?" zei Malphas geïrriteerd. "Anders kan ik niks voor u doen" zei Caym. "Hoe veel kilo goud wil je hebben voor dat je een keer wat gaat doen Caym?" "Doe maar 3 kilo goud" zei Caym terwijl hij een van zijn zelf gemaakte sigaretten op stak. Binnen een mum van tijd was de hele ruimte gevuld met de kruidige rook van Cayms sigaret. Malphas begon hard te hoesten. "Waar heb jij 3 kilo goud voor nodig?" zei Malphas tegen Caym. "Ik moet alle soldaten die mee gaan extra uitbetalen. Zij hebben ook wel eens een extraatje nodig.

Ze gaan op reis weet u wel. Over welke huwelijksgeschenken heeft u het trouwens?

Want het is wel belangrijk om te weten waar ik de soldaten heen moet sturen.

Dan maak ik gewoon 2 groepen en ik moet ook de transportmiddelen regelen."

"Het gaat om de bron van de eeuwige jeugd en om het bad van de duivel" zei Malphas.

"Mmm" zei Caym. "De bron van de eeuwige jeugd wordt bewaakt door een vrouw die

Lorena heet. "Wat moet er met haar gebeuren?" "Daar weet ik het antwoord niet op

Caym. Dat moeten je mannen maar allemaal regelen. Ze kunnen haar vermoorden of

mee nemen naar Belials kasteel. Dat is mijn taak niet om dat te regelen Caym" zei

Malphas. "Dat begrijp ik" zei Caym terwijl hij gniffelde. "Het bad van de duivel ligt bij

de grens van Asterion. Dat is wel wat verder weg dan Tir Na Nog. Dat ligt precies in het

midden van onze planeet. En wie weet wat dat bad bewaakt.

Vast geen mooie vrouw. Tja, dat veranderd de zaak natuurlijk enigszins" zei Caym

droog. "Dat kan best eens gevaarlijk worden. Geef dan maar 5 kilo goud in plaats van 3

kilo" gniffelde Caym vals. "Prima" zei Malphas die alleen maar wilde dat Caym zo snel

mogelijk zijn werk zou doen. Hij had er geen behoefte aan dat hij straks de schuld van

Belial kreeg omdat Caym geen bal uitvoerde. "Als je maar wat gaat doen" zei Malphas.

"Eerst het goud" zei Caym. "Volg mij maar" zei Malphas. Caym liep achter Malphas

aan. Hij kon Malphas nauwelijks bijhouden met zijn kleine dikke beentjes en zijn grote

brede voeten met lange dikke zwarte nagels. Malphas had lange knokige bleke dunne

benen en hij nam grote stappen. Bij Caym was het precies anders om. Het leek wel of

Malphas expres zulke grote stappen nam. Na een tijdje kwamen ze bij een grote zwarte

ijzeren deur. Het waren de vertrekken van Malphas.

Op de deur hing een duivelse vogel kop. Malphas stak een grote brede ijzeren sleutel in

de deur en opende hem. "Buiten blijven wachten" zei Malphas nors. Caym bleef

beteuterd buiten wachten. De vertrekken van Malphas waren helemaal zwart van binnen. Er was geen straaltje licht in zijn kamer te bekennen. Behalve enkele zwarte kaarsen en een hele kleine olielamp was er verder geen licht in de kamer. Er was ook geen enkel raam te bekennen maar dat was de sfeer waar Malphas van hield. Hij sliep in een houten zwarte doodskist. Hij kende ook niks anders dan dat en helaas voor hem deelde hij zijn kamer samen met Caym. Naar zijn zeggen het vervelendste ventje van heel Draconia.

En het rare van Caym was dat hij bijna nooit sliep.

Daar had hij te veel energie voor. Terwijl Malphas juist het tegenovergestelde van hem was en juist weer te veel sliep. Malphas zocht naar de sleutel van een grote ijzeren kist die in zijn kamer stond. Na een tijdje te hebben gezocht had hij hem eindelijk gevonden. Hij zat in een van de lades van zijn houten zwarte bureau. Hij opende de grote ijzeren kist en stopte 5 kilo goud in een grote zwarte fluwelen zak. Daarna liep hij naar buiten en overhandigde de zak aan Caym.

"Hartelijk dank Malphas" zei hij dankbaar tegen hem. Hij had moeite met het vasthouden van de zak goud. Zo zwaar vond hij hem. "Je mag hem ook wel weer terug geven hoor" zei Malphas tegen Caym. "Als je hem zo zwaar vind "gniffelde Malphas.

"Nee nee nee" zei Caym haastig. "Geen sprake van. Ik moet hem naar mijn kamer brengen zo dat ik het goud later met de soldaten kan verdelen." Hij zal het goud vast allemaal zelf houden dacht Malphas bij zich zelf. Caym was helemaal geen type die zo lief was dat hij het goud met andere soldaten zou gaan delen. Even later had Caym het goud netjes opgeborgen in een van de ijzeren kisten die in zijn schatkamer stonden.

"Oké" zei Caym. "Ik zal alles gaan regelen voor de geschenken. "Hoe veel tijd heb je nodig?" vroeg Malphas. "Ongeveer 2 a 3 dagen." "Daarna zal alles gereed zijn om te kunnen vertrekken. Ik zal 2 groepen samen stellen. 2 groepen van 40 soldaten" zei Caym.

"Zeg dat maar tegen Belial. De rest hoor je later nog wel van mij." Malphas was tevreden met het antwoord van Caym. Even later was Malphas vertrokken om het antwoord aan Koning Belial door te geven.

Hoofdstuk 3 Belials huwelijksaanzoek

Lillith was bezig met een liedje te zingen. Ze was erg vrolijk want ze was zwanger. En ze was niet zo maar zwanger want ze had wel 100 vampierkindjes in haar buik. Ze kon niet wachten tot dat ze het goede nieuws aan Belial zou vertellen. Ze wist zeker dat hij zeer verheugd zou zijn met het nieuws over zijn toekomstige kinderen. Ze keek in haar oude zwarte antieke spiegel en kamde haar lange zwarte krullen die tot aan de grond kwamen. De borstel die ze gebruikte om haar haren mee te kammen had ze van haar overleden moeder geërfd. Haar moeder had haar verteld dat de borstel van een oude vampier gravin was geweest die gravin Drusilla heette. Lillith wist niet of de gravin nog leefde. Dat het een speciale borstel was dat was een ding dat zeker was want hij zorgde er voor dat Lilliths haar alleen maar dikker en langer werd elke keer dat ze hem gebruikte. Het was een magische borstel die ook muziek kon maken. Hij was gemaakt van goud en ingelegd met kostbare edelstenen. Lillith legde de borstel neer op haar mooie antieke gouden kaptafel. Ze legde haar beide handen op haar buik en voelde of ze iets kon voelen bewegen. Zwangerschappen bij vampiervrouwen waren anders dan die van mensenvrouwen. Ze hoefden niet net als de mensen vrouwen 9 maanden hun kind te dragen. Bij hen was de draag tijd slechts een maand. Lillith moest er niet aan denken dat ze 9 maanden haar kindjes moest dragen. Ze was blij dat ze een vampiervrouw en geen mensenvrouw was. De kindjes van vampiers werden heel klein en in een zwarte kleur geboren met kleine vleugeltjes en kleine tandjes net als de vampiers. Ze hadden allemaal kleine enge rode oogjes. Ze groeiden ook veel sneller dan

mensenkinderen. Binnen een jaar tijd zouden ze net zo groot zijn als een 4 jarig mensen kind. Maar als ze werden geboren zouden ze slechts een paar centimeter groot zijn.

"Hoe gaat het met jullie lieve kindjes van me?" fluisterde ze tegen haar buik.

"Jullie zullen snel op de wereld komen en dan zal ik jullie alles moeten leren."

Het zal wel raar zijn om ineens zo een groot gezin te hebben dacht Lillith.

"Ik zal het maar druk met jullie krijgen." zei ze, Ze boog zich voor over en kuste haar buik. "Ik ben zo blij met jullie mijn lieve kindjes." Op dat moment kwam Belial binnen. "Dag mijn allerliefste" zei hij tegen haar. "Hoe gaat het vandaag met je?"

Lillith was verrast over het onaangekondigde bezoek van Belial. Ze liep naar hem toe en omhelsde hem dolgelukkig dat hij er was. "Dag schat" zei ze verliefd. "Hoe gaat het vandaag met je?" "Het gaat heel goed met me" zei hij nogal nerveus omdat hij Lillith een huwelijksaanzoek wilde doen. "Wat is er?" vroeg Lillith aan Belial. "Ik wil je wat vragen Lillith" zei Belial nerveus. Hij ging op zijn knieën zitten en opende een mooi roze satijnen doosje. Hij pakte Lilliths witte hand en kuste hem zacht.

"Lillith wil je alsjeblieft met me trouwen?" Hij schoof een dikke gouden ring om haar ringvinger waar een grote paarse hart vormige diamant in zat. Lillith keek Belial aan als of ze op de wolken weg zou zweven. "Ja natuurlijk wil ik dat liefste" zei Lillith blij terwijl ze haar armen om hem heen sloeg.

Belial tilde haar hoog de lucht in en hield haar daar een tijdje vast voor dat hij haar kuste.

"Nu heb ik ook een verrassing voor jou" zei Lillith verlegen tegen Belial.

"Wat is dat dan?" vroeg Belial nieuwsgierig. "Ik ben in verwachting" zei Lillith.

"Maar dat is geweldig" zei Belial dolgelukkig terwijl hij honderden keren haar dunne lange witte handen kuste. "Gefeliciteerd mijn liefste. Hoeveel zijn het er?" "Het zijn er 100" zei Lillith trots tegen Belial. "Dat hebben we mooi gedaan" zei Belial terwijl hij Lillith dicht tegen zich aan hield.

"We gaan het druk krijgen met ons aankomende" kroost zei hij tegen haar. "Ja" zei Lillith. "Geweldig is het niet? Ik kan mij geen mooier cadeau bedenken dan onze toekomstige kinderen en jou als mijn toekomstige vrouw." Weer kuste Belial haar hand.

Lilliths handen ontbrak het niet aan dure ringen. Aan elke vinger zaten wel 2 of 3 ringen waar kostbare edelstenen in zaten. Belial wilde kennelijk dat het haar aan niks ontbrak. "Ik zal er voor zorgen dat je een persoonlijke verzorgster zal krijgen tot dat je gaat bevallen. Ik wil dat je niks over komt" zei Belial tegen Lillith. "Ik hou van je Belial" zei Lillith terwijl ze in zijn ogen keek. "Ik hou ook van jou Lillith en ik heb nog 2 speciale verrassingen voor je die je op je bruiloft zal krijgen. maar daar kan ik niks over zeggen want anders is het geen verrassing meer. Ik moet nu gaan" zei Belial.

"Maar ik beloof je dat je vanaf vandaag een persoonlijke verzorgster zal krijgen die dag en nacht bij je zal zijn om er voor te zorgen dat alles goed met je gaat tot dat je gaat bevallen." "Oké" zei Lillith. "Misschien is het maar beter als ik even ga liggen." "Doe dat" zei Belial bezorgd. "Hij ondersteunde haar en vroeg of ze pijn had."

"Een beetje" zei Lillith terwijl ze op haar grote zwarte zijden hemelbed ging liggen.

"Ik wou dat ik bij je kon blijven liefje maar ik heb op dit moment erg veel te doen."

Heb je iets nodig tegen de pijn?" vroeg hij aan haar. "Doe dat maar" zei Lillith terwijl ze kreunde van de pijn. Belial kon aan haar witte voorhoofd voelen dat er een koorts aan het opkomen was. "Ik ga hulp voor je halen lieverd" zei hij. "Er zal zo snel mogelijk iemand naar je toe komen." "Dat is goed" kreunde Lillith van de pijn. Tranen biggelden over haar bleke gezicht. "H-het doet zo veel pijn" jammerde Lillith. Ze pakte haar buik vast en wreef er over heen. "Ze zijn ook zo bewegelijk" zei ze. Belial maakte zich zorgen over haar pijn. "Ik ga snel een dokter voor je halen liefje" zei hij. "Maak je maar geen zorgen." Belial liep snel weg om een dokter voor Lillith te regelen. Na 10 minuten kwam hij terug met een mannelijke dokter en een verpleegster. Hij droeg een grote zwarte leren koffer bij zich. Hij zette zijn koffer neer en ging op het bed van Lillith zitten. "Zegt u eens wat voor een klachten u heeft hoogheid?" zei de dokter. "Ik weet van uw zwangerschap maar wat is er verder aan de hand?" "Ik heb het zo warm en ik heb zo veel pijn." "Ik begrijp het" zei de dokter. Vind u het goed als ik aan uw buik voel hoogheid?" Lillith knikte. De dokter voelde aan Lilliths buik met zijn 2 handen.

"Uw kindjes bewegen erg veel niet waar?" zei de dokter. Lillith knikte weer.

"Ze zijn erg onrustig. Ik denk dat ze gewoon erg veel honger hebben."

"U moet nu meer eten dan normaal hoogheid en meer drinken dan normaal.

U heeft erg veel kinderen die allemaal gevoerd moeten worden. Anders dan worden ze agressief en dan kunnen ze elkaar gaan op eten." Lillith keek de man verschrikt aan.

"Wist u dat dan niet?" Lillith schudde met haar hoofd van niet. "Ik zal u iets tegen de pijn geven hoogheid. Dit kunt u elke keer nemen wanneer u last heeft van de pijn." De

dokter gaf haar een glazen doosje waar precies genoeg pillen in zaten voor de hele maand. Dit zijn pillen waar een erg sterke kruidenmix in zit hoogheid. Wees hier erg voorzichtig mee want als u er te veel van neemt kunt u er aan bezwijken. U mag maar een pil per dag. Als u echt zo veel pijn heeft dat een pil niet genoeg is mag u er anderhalf per dag. Absoluut niet meer dan dat." Lillith pakte het glazen doosje uit de hand van de dokter. Ze keek naar de lange dikke gif groene pillen die in het doosje zaten."Het lijkt mij het beste als u eerst een van deze pillen in neemt zo dat u niet zo veel pijn meer heeft. Daarna moet u wat gaan eten en drinken. Zorg dat u elke dag meer dan normaal eet en drinkt want u moet nu niet alleen u zelf maar ook uw kinderen voeden. Daarna moet een ontspannen bad nemen. Als u dan nog steeds klachten heeft moeten we naar een andere oorzaak kijken. Hoe wel ik aan neem dat als u gaat eten en drinken uw kinderen vanzelf weer tot rust zullen komen en de pijn dan zal verdwijnen."

"Dank u voor uw goede raad dokter" zei Lillith."U hoort nog wel over hoe het verder met mij gaat." "Graag hoogheid" zei de dokter. "Wij willen allemaal dat het goed met u gaat. Dan ga ik nu weg" zei de dokter. "Onthoud goed dat u alleen een pil tegen de pijn neemt wanneer dat nodig is." "U hoeft niet elke dag een pil te nemen als dat niet nodig is." Lillith knikte. "Mijn verpleegster zal voor de rest van de maand bij u blijven om voor u te zorgen en u in de gaten houden. Ze zal elke dag voor mij noteren hoe het met u gaat hoogheid. Tot aan de dag van uw bevalling. Als er dan iets mis is kom ik naar u toe." "Oké" zei Lillith. "Dat is goed."

"Dag hoogheid" zei de verpleegster en ze stak haar hand naar Lillith uit. "Ik ben Kalista." Een jonge vrouw met grote ronde blauwe ogen en lang blond haar keek in het

gezicht van Lillith. Lillith gaf haar een hand. "Dag kalista. Wat fijn dat je bij me bent."

"Daar ben ik voor hoogheid. Om te zorgen dat u zich altijd goed voelt. Dan kunt u dat gewoon zeggen. Ik ben er ook als u gewoon eventjes wil praten of iets leuks wil doen."

"Dank je" zei Lillith. "Ik zou graag een glas vers bloed willen" zei Lillith.

"Geen probleem hoogheid." "Het komt er meteen aan." "Ik wil namelijk mijn pil in nemen." Na een tijdje had Lillith haar glas bloed. Kalista opende haar doosje met pillen en haalde er een pil uit. Ze gaf hem aan Lillith die hem meteen in nam. Na een tijdje voelde Lillith dat de pijn aan het weg trekken was. "Hoe gaat het nu met u hoogheid?" vroeg Kalista. "Het gaat nu beter met me" zei ze. "De pijn is weg." "Wat een geweldig nieuws hoogheid" zei Kalista. "Ik ben blij dat u zich nu weer beter voelt."

"Ja" zei Lillith. "Ik ook." Ze zuchte opgelucht dat haar pijn weg was.

"Kan ik verder iets voor u doen hoogheid.?" "Ik zou graag in bad willen" zei Lillith.

"Zoals u wilt" hoogheid. "Ik zal u wel ondersteunen." Kalista hielp Lillith met op te staan. Daarna liepen ze samen naar de grote dure gouden badkamer van Lillith. Ze hielp Lillith in een groot goud eivormig bad te gaan zitten. Ze draaide de warme en koude kraan tegelijkertijd open maar liet meer warm dan koud water het bad in stromen. De kranen waren net als het bad van Lillith van puur goud vervaardigd. "Dank je Kalista" zei Lillith tevreden. "Geen dank hoogheid" zei Kalista die de mirre wierook had aangestoken die in een grote zilveren bak met kooltjes lag. "Zo" zei Kalista.

"Als je nog wat nodig heeft dan hoor ik het wel." Ze hing een grote paars kleurige katoenen handdoek voor Lillith op. "Dank je Kalista" zei Lillith. "Laat me nu maar eventjes alleen."

Kalista verliet de badkamer en trok de gouden badkamer deur achter haar dicht. Lillith liet zich langzaam in het warme goudkkleurige badwater onder uit zakken. Er stonden tig tallen schattige kleine gekleurde flesjes met aromatische olie op het bad. In alle soorten en maten. Lillith bekeek de dure flesjes aandachtig. Daarna koos ze een klein roze kristallen flesje waar een roze vloeistof in zat en goot het leeg in bad. Meteen vulde de badkamer zich met de sterke geur van wilde rozen. Lillith ademde de warme aromatische stoom in en uit. Ze ging achter over liggen en ontspande zich. Ze was blij dat de kruiden pil zo snel haar werking had gedaan.

Anders had ze het nooit uitgehouden van de pijn. Overal in haar badkamer stonden antieke beeldjes van demonen. Ze stonden daar om haar te beschermen. Overal hingen grotespiegels aan de muren in de vorm van sterretjes, zonnetjes en maantjes. Lillith beweerde dat de beeldjes van de demonen leefden. Soms leken ze haar aan te staren met hun enge rode ogen en witte ogen.

Of ze leken hun mond te bewegen als of ze contact met haar wilden. Soms grijnsden ze vals naar haar en lachten ze hun scherpe en gevaarlijke tanden bloot. Of ze vlogen van hun plaats weg en dan vlogen ze wild door de badkamer heen en weer. Net als nu. Een van hen kwam op de badrand naast Lillith zitten. Hij keek naar Koningin Lillith. Lillith stak haar hand naar hem uit waar na hij op haar dunne bleke arm ging zitten. "Wat wil je nou?" lachte Lillith.

"Heb je soms honger jochie?" Ze streelde de kleine demon over zijn kleine ruwe dikke zware kop. De demon vond het fijn dat Lillith hem over zijn kop wreef.

Hij fladderde met zijn kleine puntige vleugeltjes wild heen en weer. Daarna zette hij zijn kleine scherpe tandjes in de hand van Lillith en begon haar bloed op te zuigen. "Rustig aan kereltje" zei Lillith. "Je mag niet te veel van mijn bloed drinken. Ik mag niet nog meer verzwakken liefje."

Na een tijdje haalde het kleine demoontje zijn tandjes uit haar hand. Hij keek haar ondeugend aan. "Je bent een stout mannetje" zei Lillith. "Net als je broertjes en zusjes. Je begrijpt me toch wel? Je begrijpt alles dat ik tegen je zeg." Het demoontje keek haar begripvol met zijn valse rode oogjes aan als of hij wou zeggen dat hij haar heel goed begreep. Na een tijdje had het demoontje genoeg gekregen van op het bad te zitten en vloog terug naar zijn voetstuk waar hij in slaap viel. Na een tijdje ging de rest van de rondvliegende demoontjes ook terug naar hun voetstuk om te gaan slapen.

Lillith besloot om zonder hulp uit bad te gaan. Ze stapte uit bad en deed de grote paarse handdoek helemaal om haar heen. Daarna deed ze haar rood fluwelen badjas aan met haar rode fluwelen pantoffels. Ze liep naar haar slaapkamer waar Kalista een boek aan het lezen was. Kalista keek op van haar boek en vroeg of ze Lillith ergens mee helpen kon. "Je kan het bad leeg laten lopen" zei Lillith waarna ze ontspannen op bed ging liggen. Kalista deed wat er van haar werd gevraagd. Lillith deed haar ogen dicht en al snel was ze in diepe rust. De dokter had haar gezegd om zo veel mogelijk uit te rusten dus hield ze zich daar ook aan. Het ging maar om een maand. Daar zou ze zich wel door heen slaan. Ze hoefde zich niet te vervelen. Ze had genoeg dingen om te regelen en om te doen. Als ze Belial niet zo veel te zien kreeg omdat hij het op dit moment erg druk

had dan had ze daar begrip voor. Kalista ging naast het bed van Lillith zitten om haar in de gaten te houden. Ze pakte haar dikke boek en begon weer verder te lezen.

Hoofdstuk 4 De reis naar Draconia

Na een week was alles gereed voor de reis naar Draconia. Prins Siegfried had een groep van 40 sterke soldaten samengesteld. Het waren allemaal jonge soldaten die waren getraind om op speciale missies te gaan. Amadeo en Boaz hadden vernomen dat ze de volgende ochtend zouden gaan vertrekken. Ze hadden het tegen Bryce verteld die alles voor de grote reis aan het inpakken was. "Ik weet niet zo goed wat we allemaal nodig hebben" zei Bryce. "Ik ben nog nooit op zo een soort reis geweest." "Oh" zei Boaz. "Daar moet je niet zo veel over na denken. Het belangrijkste is dat je eten en drinken mee neemt zo dat je niet verhongerd en zo dat je niet omkomt van de dorst en zorg dat je een goed wapen bij je hebt want het zal zeker geen reis worden waar je zonder kleerscheuren van af zal komen." "Kan je wel met een wapen omgaan?" vroeg Amadeo aan Bryce. Bryce knikte. "Ja hoor" zei hij. "Dat heb ik geleerd toen ik een tijdje

in dienst was in het leger van Prinses Aislinn, Hoe laat vertrekken we morgen?" vroeg Bryce aan Amadeo. "Vroeg in de ochtend" zei Amadeo. "Rond een uur of acht." "Zo vroeg al?" zei Bryce. "Ja zo vroeg al" zei Amadeo. "We moeten nog een heel eind voor dat we eindelijk in Draconia aan zullen komen. Prins Siegfried neemt aan dat de reis ongeveer 2 weken zal duren. "'Gaat Prins Siegfried ook mee?" vroeg Bryce. Amadeo schudde zijn hoofd. "Nee" zei Amadeo. De Prins heeft hier nog heel veel dingen te doen. "Daarom kan hij niet met ons mee want anders was hij wel mee gegaan. Hij moet hier toezicht blijven houden want anders word het hier een zootje. Prins Tristan gaat wel mee omdat hij Prinses Aurora moet gaan bevrijden. Hij wil met haar wil trouwen. Ze zit in kasteel Draconia gevangen en behalve dat is ze ook nog Prins Siegfrieds zus." Bryce knikte. "Ik begrijp het" zei hij.

"Het zijn dus eigenlijk 2 opdrachten die moeten worden uitgevoerd."

"Ja" zei Amadeo. "Maar Prins Tristan zal de Prinses gaan bevrijden met behulp van een groep soldaten terwijl wij de rest van het werk zullen doen."

Bryce keek begripvol naar Amadeo. "Ik vind het verschrikkelijk dat ik Rowena hier moet achter laten" zuchte Amadeo tegen Boaz. "Ik ben nota bene net met haar getrouwd!" "Ja" zei Boaz. "Dat is ook moeilijk. Maar we zullen helaas wel moeten gaan.

Het gaat om de toekomst van onze wereld en om de toekomst van onze volgende generaties." Amadeo knikte. "Dat weet ik ook wel" zei hij. "Maar ik weet niet of ik nog heelhuids thuis zal komen. Wat moet ik nou tegen haar zeggen en wat moet ik tegen de rest van mijn familie zeggen?

Rowena weet nog niet eens dat ik morgen weg zal gaan. Laat staan dat ze weet waar ik heen zal gaan." "Nou" zei Boaz. "Dan gaat ze toch gewoon met ons mee?" "Hè?" zei Amadeo. "Bedoel je dat Rowena met ons mee moet? Dat is toch veel te gevaarlijk voor haar. Er kan van alles met haar gebeuren. Ze is een vrouw hoor! Het word een gevaarlijke reis. Er zijn heel veel risico's voor Rowena aan verbonden. Ze heeft nog nooit een wapen in haar leven vast gehouden!" "Nou en?" zei Boaz terwijl hij nonchalant zijn schouders ophaalde. "Jij bent toch bij haar? Wij zijn toch allemaal bij haar? Wij beschermen haar toch allemaal? Zij is ons zusje waar we allemaal goed voor zullen zorgen." Amadeo keek Boaz aan en vroeg zich af of het wel zo een goed idee was om Rowena mee te nemen. Daarna bedacht hij zich snel. Er was geen dag die hij zich zonder haar kon voorstellen. Daarom had hij besloten dat ze toch met hen mee zou gaan.

Als ze dat zou willen. Ze waren er toch met z'n allen om haar te beschermen?

Hij zou zich niet zo veel zorgen moeten maken om haar. Ze was een sterke vrouw net zo als zijn moeder en net zo als zijn oma. Wat haar antwoord ook zou zijn hij zou toch mee op reis gaan. Dat was hij aan Boaz en al helemaal aan Prins Siegfried verschuldigd.

Maar nog meer van dat alles was hij het aan de planeet Prionstar verschuldigd. En aan het universum. Dat mocht niet in de handen van Koning Belial vallen. Dit zou allemaal afgelopen zijn als Belials magische boek voorgoed vernietigd zou zijn. "Ik ga nu naar onze familie" zei Amadeo. "Om door te geven dat we morgen zullen vertrekken."

"Boaz en ik hebben onze spullen al ingepakt." "We zien je morgen wel jongen" zei Amadeo tegen Bryce. "Oké" zei Bryce. "Tot morgen!" Hij zwaaide naar Boaz en naar

Amadeo die naar Bryce terug zwaaiden. "Zorg er voor dat je genoeg rust krijgt want je zult het morgen hard nodig hebben" schreeuwde Boaz tegen Bryce. Bryce knikte. Daarna waren ze uit het zicht verdwenen. Toen ze het nieuws aan hun familie hadden verteld brak er ruzie uit. "Zijn jullie wel helemaal normaal?" vroeg de vader van Amadeo en Boaz. "Dat jullie zo laat met dit nieuws aan komen. Hoe durven jullie? Jullie moeder is helemaal van streek!Kijk dan naar haar!' Ze loopt te huilen door die achterlijke reis van jullie!" Niet lang daarna begon ook Rowena te huilen. "Hoe kunnen jullie nou op zo een gevaarlijke reis gaan?" zei hun vader Liam. "Misschien komen jullie wel nooit meer terug" snikte Rowena verdrietig! "De jeugd van tegenwoordig" mompelde opa die voor zich uit in het niets leek te staren. Af en toe nam hij trekjes van zijn antieke houten pijpje. Hij blies grote kruidige rookwolken uit. Af en toe stokte zijn adem even. "Opa gaat het wel goed met u?" vroeg Rowena verschrikt terwijl ze naar hem toe rende en hem bezorgd vast hield. "Het gaat wel liefje" zei haar opa. Hij hikkelde even. "Waarom moeten ze nou weg gaan?" zei hij terwijl er een traan over zijn oude gezicht dwarrelde. "Oh ik weet het ook niet opa!" snikte Rowena terwijl ze hem stevig vast hield en hem knuffelde. Zo bleef ze hem een hele lange tijd vast houden om hem te troosten.

"Jullie zijn net getrouwd" snikte hij, "Jullie moeten niet van elkaar gescheiden leven maar samen een gezin stichten" zei opa terwijl hij onbegrijpelijk zijn hoofd schudde.

"Dat weet ik ook wel opa snikte Rowena!" "Hè hou eens op met dat gehuil!"zei

Amadeo. "Jullie weten nog niet eens waarom we op reis gaan!" Na dat ze hadden uitgelegd waarom ze op reis zouden gaan begon zijn familie al wat rustiger te worden.

"Oh" zei Rowena. "Dat verklaart het dus dat jullie zo maar ineens op reis gaan." "Ja" zei Amadeo. "En ik wou vragen of je met ons mee op reis wil? Het moet niet. Je mag ook hier blijven als je het te gevaarlijk vind maar ik vind het natuurlijk leuker als je bij mij kan zijn." "Wat als er onderweg iets met Rowena gebeurt?" zei oma Tizane.

"Ja" zei hun moeder. "Wat als er iets met mijn dochter gebeurt gaan jullie haar dan begraven? Ze ging voor Amadeo en Boaz staan en keek hen verdrietig aan." "Of moeten wij jullie aan het einde van de reis alle drie uiteindelijk begraven?" Amadeo en Boaz keken hun moeder met een vragende blik in hun ogen aan. "Beloof me dat jullie alle drie heel huids zullen terug keren" fluisterde hun moeder wanhopig. "Beloof het Amadeo" zei ze terwijl ze hem stevig vast hield. "Zweer dat jullie alle drie heelhuids thuis zullen komen." "Ik zweer het mama" zei Amadeo. Hij hield zijn moeder stevig vast en liet zijn hoofd hangen. Hij was bang wat er zou gebeuren als hij zijn belofte niet zou waar kunnen maken. Hij had het haar beloofd. Hij kon die belofte niet breken. Maar er kon altijd wat op zo een gevaarlijke reis gebeuren. "Mam" zei Amadeo.

"Ja?" zei zijn moeder terwijl ze haar tranen met een witte zakdoek uit haar ogen veegde. "Ik heb je zo juist een belofte gedaan" zei hij. "Maar wat als ik die belofte niet kan waar maken? Ga je mij dan haten?" "Ik zal je nooit gaan haten mijn zoon zei" zijn moeder.

"Ik begrijp heus wel dat er dingen op zo een gevaarlijke reis met jullie kunnen gebeuren.

Die verantwoordelijkheid ligt niet alleen in jouw handen.

Die ligt in de handen van jullie allemaal. Maak je daar nou verder geen zorgen over.

Elke dag dat jullie weg zijn zullen we voor jullie bidden."

"Hoe laat vertrekken jullie morgen?" vroeg hun vader. "Om acht uur s'ochtends"

fluisterde Boaz. "De reis duurt 2 weken.

De heenreis duurt een week en de terugreis duurt ook een week.

We weten niet hoe lang we over de zoektocht naar het boek zullen doen. De bedoeling is dat we het daarna aan Merlijn overhandigen zodat hij het kan vernietigen.

De reddingsactie van Prins Tristan heeft niks met onze reis te maken. Dat is iets dat hij apart van onze groep doet. Hij neemt zijn eigen groep soldaten met hem mee. We zullen wel samen op de heenreis zijn. Op de terugreis zullen wij hoogst waarschijnlijk zonder Prins Tristan en zijn groep soldaten reizen. Dan reizen we alleen met onze eigen groep soldaten terug." "Als jullie zo vroeg in de ochtend moeten vertrekken zou ik nu maar gaan slapen" zei hun vader. "Ik wacht nog op het antwoord van Rowena" mompelde Amadeo. "Geef me nog eventjes bedenktijd Amadeo" zei Rowena.

"Nog eventjes maar. Ik beloof je dat je voor de ochtend mijn antwoord zal hebben."

Amadeo knikte. "Als het maar niet uren duurt" zei hij. "Want we hebben ook onze rust nodig." "Nee het duurt geen uren" zei Rowena. "Ik wil alleen nog eventjes over je vraag nadenken." Na dat ze hun familie welterusten hadden gewenst gingen Amadeo, Boaz en Rowena naar bed. Amadeo en Rowena bleven nog lang met elkaar in gesprek voor dat ze eindelijk in elkaars armen in slaap vielen. Toen vroeg in de ochtend iedereen wakker was om Amadeo en Boaz uit te zwaaien voor de lange reis die ze tegemoet zouden gaan was het antwoord duidelijk. Rowena zou ook mee gaan. Tot groot ongenoegen van haar familie. Na een uur had Rowena haar tas met spullen ingepakt

voor de lange en gevaarlijke reis waar ze aan zou gaan deel nemen. Het was een leuke tas in alle soorten kleurtjes waar ook spiegeltjes op waren geplakt.

Er hingen ook vrolijke gekleurde lintjes aan de tas waar allemaal belletjes aan hingen.

Rowena hield veel van deze tas. Het was haar lievelingstas. Ze had eten en drinken ingepakt, een boek en zo als Amadeo haar had bevolen een zwaard. Ze had een mooi klein gouden zwaard van Amadeo gekregen.

Hij had beloofd dat hij haar daar mee zou leren vechten want anders zou ze geen schijn van kans tegen vijandige soldaten hebben die haar eventueel zouden aanvallen. Rowena vond alles wel prima zo. Ze had haar hele leven al willen leren zwaardvechten en nu zou het er dan eindelijk van komen. Haar moeder vond dat zo iets alleen voor mannen was maar nu zou Rowena het dan toch stiekem van Amadeo leren. Ze had ook haar tamboerijn ingepakt. Ze was gek op muziek maken. Zonder muziek vond ze het leven maar saai en uitzichtloos. Verder had ze een leeg gekleurdboek meegenomen waar ze haar dagboek van wilde maken en een paarse pen.

Ze had besloten om elke dag wat in haar dagboek te schrijven. Over alles wat er gedurende de reis gebeurde. En ook al had Rowena nu al heimwee naar alles wat haar aan thuis herinnerde vond ze het toch wel spannend om mee op reis te gaan. Hoe meer ze over de reis ging nadenken hoe leuker ze het vond. Ze was nog nooit van haar ouders en grootouders gescheiden geweest.

Tot de dag van vandaag. Met z'n allen zaten ze aan de houten tafel van opa Raviv en oma Tizane te ontbijten. Alles dat op de tafel lag was vers gemaakt. Vers bruin brood dat net uit de oven was gekomen, vers gekookte eitjes, vers sinaasappelsap, verse

salade, een kan met verse thee en koffie. Dat had hun moeder allemaal speciaal voor hen gemaakt. Het was echt een afscheidsmaaltijd. Amadeo, Rowena en Boaz omhelsden hun familie om afscheid van hen te nemen. "Als we het boek hebben mee genomen zullen we als helden worden ontvangen" fluisterde Amadeo tegen zijn moeder. Hij hield haar stevig vast. "Dat weet ik" zei ze. "Maar dat betekent nog niet dat ik jullie niet heel erg missen zal.

Wees voorzichtig jongen" zei zijn moeder. "Dat beloof ik mama" zei Amadeo.

"Ik zal goed opletten. Wij allemaal trouwens." Rumer pakte het medaillon dat om haar nek hing en deed die om de nek van Amadeo. "Neem dit mee" zei ze. "Het zal je beschermen. Zo zal ik altijd bij je zijn." Amadeo opende het gouden eivormige medaillon dat zijn moeder om zijn nek had gehangen. Daar binnen in zaten 2 foto's. Een foto van zijn vader en een foto van zijn moeder. Amadeo slikte eventjes van emotie. Hij keek zijn moeder aan en omhelsde haar weer. "Bedankt mama" zei hij. "Zo zal ik jullie altijd bij me dragen." Het was tijd om weg te gaan. Amadeo, Rowena en Boaz liepen naar het grote gouden hek van Tir Na Nog.

Prins Siegfried had afgesproken dat men elkaar daar zou ontmoeten. Van daar zou hij afscheid van de 2 groepen nemen. Als het goed was zou Bryce hen daar op wachten. Net als de andere soldaten die bij de groep hoorden. Toen ze bij het hek waren aangekomen bleek dat dat waar was. Iedereen stond vol spanning bij het grote hek te wachten. De groep bestond uit 40 soldaten. Het waren allemaal jonge mannen die tussen de 20 en de 30 jaar oud waren. Ze hadden allemaal precies dezelfde kleding en dezelfde uitrusting. Fluwelen donkerblauwe soldatenpakken met deftige grote donkerblauwe fluwelen

hoeden waar lange witte fazanten veren op zaten gestoken. Elk soldatenpak had aan de voor en aan de achter kant het gouden wapen van Tir Na Nog. En alle soldaten waren voorzien van een klein gouden zwaard dat op hun rug hing.

Alleen Prins Siegfried en Prins Tristan waren in wit met goud fluweel gekleed.

Bryce had precies dezelfde kleding en uitrusting als de soldaten van Tir Na Nog aan.

Bij het hek stond Prins Siegfried met 3 mooie dure paarden in zijn hand op Amadeo,

Boaz en Rowena te wachten. Hij had er rekening mee gehouden dat Rowena ook

eventueel mee zou gaan omdat Amadeo en zij net waren getrouwd. Het waren 3

prachtige witte paarden. 2 hengsten en een merrie. Amadeo en Boaz droegen net als de

soldaten dezelfde kleding en uitrusting. Dat had Prins Siegfried hen van te voren

medegedeeld. Iedereen had zijn kleding en zijn uitrusting aan Prins Siegfried te danken.

Rowena droeg haar eigen normale kleding. Een vrolijke kleurige zigeunerrok met een

mooie bijpassende blouse. Haar rok zat onder de kleine spiegeltjes en belletjes die

vrolijk klingelden wanneer zij heen en weer bewoog. Ze hingen zelfs aan haar blouse en

aan de rode katoenen sjaal die zij om haar hoofd had geknoopt. Haar rode blouse zat

strak om haar lichaam heen. Ze had korte witte pofmouwtjes.

Om haar nek zat een lange rode fluwelen mantel met een capuchon geknoopt. Haar

lange zwarte krullen wapperden om haar lichaam heen. Ze glimlachte. "Wat een

schitterend spektakel" zei ze tegen Amadeo. Amadeo was het daar helemaal mee eens.

"Zeker weten" zei hij. "Ik heb nog nooit zo iets prachtigs gezien" fluisterde Rowena.

"Zijn dat onze paarden?" vroeg Rowena aan Amadeo. "Ja" zei Amadeo. "Ik denk het

wel." "Gelukkig kan ik goed paardrijden" zei ze. "Ja gelukkig wel lieverd" zei Amadeo

terwijl hij haar dikke zwarte haren streelde. "Maar je moet wel altijd in mijn buurt blijven rijden zo dat ik je in de gaten kan houden" zei Amadeo. "Beloof je me dat?Ik wil niet dat je iets over komt." "Ja" zei Rowena. "Dat zal ik doen. Ik neem de merrie wel" zei Rowena. "De hengsten zijn mij iets te wild." "Dat is goed" zei Amadeo. "Prima" zei Boaz. "Wij zijn het toch gewend om op wilde paarden te rijden dus het is voor ons een fluitje van een cent." Rowena knikte. Met z'n drieën liepen ze op Prins Siegfried af. "Dag Prins Siegfried" zei Amadeo terwijl hij zijn hand schudde. "Dag jongens" zei de Prins. "Jullie zijn precies op tijd." Hij keek op zijn gouden horloge en glimlachte."Ik zie dat je vrouw mee gaat" zei Prins Siegfried. "Ja" zei Amadeo. "Omdat ik geen dag zonder haar kan" zei hij terwijl hij naar Rowena keek. "Dat kan ik me voorstellen" zei Prins Siegfried. "Jullie zijn gisteren getrouwd. Dan is het niet eerlijk om jullie zo snel al van elkaar te scheiden." Amadeo knikte. "Hier" zei de Prins en hij overhandigde de teugels van de merrie aan Rowena. "Deze merrie past heel goed bij je jonge dame. Zij is tenminste niet zo wild als de 2 hengsten die beter bij de jongens passen." Rowena bloosde verlegen. "Dank u hoogheid" zei ze terwijl ze de teugels van Prins Siegfried aan nam. "Dat had ze ook al in gedachten" zei Amadeo tegen de Prins. "Mooi zo" zei Prins Siegfried. "Dan had ik het dus bij het goede eind." Hij overhandigde de laatste 2 teugels van de 2 hengsten aan de 2 jongens. "Dank u hoogheid" zeiden Amadeo en Boaz tegelijk. Ze namen de teugels van de Prins aan. Daarna stegen Rowena, Amadeo en Boaz op hun paard. Hun paarden waren mooi versierd. Net als de paarden van de soldaten.

Hun hoofden waren getooid met blauwe en gouden veren. En hun lange blauwe fluwelen zadeldelen droeg het gouden wapen van Tir Na Nog. Iedereen had zijn eigen tas met eten en drinken op zijn rug. Prins Tristan en Prins Brennan reisden ook met de groep soldaten mee. Prins Siegfried nam Prins Tristan eventjes apart en zei toen tegen hem "Breng mijn zus veilig en wel thuis Tristan." Ik beloof het mijn broer "zei Prins Tristan tegen Prins Siegfried terwijl ze elkaar innig omhelsden. "Zorg dat haar niks over komt. Ze moet ongedeerd thuis komen." Prins Tristan knikte. "Daar zal ik voor zorgen" zei hij. "Maak je maar niet ongerust. Ik ben je hier erg dankbaar voor Tristan" zei Prins Siegfried. "Ik sta voor eeuwig bij je in het krijt." "Ik hou van Aurora" zei Prins Tristan. "Dan is het minste wat ik kan doen haar uit de klauwen van Koning Belial redden. "

Prins Tristan steeg weer op zijn paard en ging tussen de grote groep soldaten staan. Hij zou de leiding over de 40 soldaten nemen. Wanneer ze bij Draconia aan zouden komen zou de groep zich in tweeën splitsen. Dan zou Prins Brennan de ene groep aanvoeren en hij de andere groep. Rowena was de enige vrouw die mee reisde. Ze vond het maar een raar idee. Maar omdat Amadeo en Boaz bij haar waren stoorde ze zich daar verder niet aan. Ze voelde zich veilig bij hen en ze vond het fijn dat ze op reis zouden gaan.

Ze was blij dat ze een keer weg kon van Tir Na Nog. Eerst vond ze het daar wel fijn maar na verloop van tijd begon ze zich daar stierlijk te vervelen. Deze reis was iets dat ze allemaal nodig hadden. "Beschouw dit maar als een huwelijksreis" lachte Amadeo tegen Rowena. Rowena barste in lachen uit. "Dat zal ik doen" lachte ze. Amadeo stuurde zijn paard naar haar merrie. Hij pakte de hand van Rowena. Hij keek verliefd in haar ogen en kustte haar hand. "Ik hou van je liefste" zei hij. "Ik hou ook van jou" zei ze

terwijl ze hem verliefd aan bleef staren. "Goed" zei Prins Tristan luid en duidelijk zo dat iedereen hem horen kon. "Is iedereen aanwezig?" Er kwam geen antwoord. "Als het goed is zijn we er allemaal" zei de Prins. "Prins Siegfried heeft zijn lijstje met namen door genomen en volgens hem zijn wij er allemaal. Voor diegene die er nog niet is is dat pech gehad want we gaan nu vertrekken. We hadden een tijd afgesproken en daar hoort iedereen zich aan te houden. Ik leg het maar een keer uit dus luister allemaal goed naar mij.

Ik ben Prins Tristan van het koninkrijk Rosamund. Ik ga deze groep van 40 man leiden tot dat wij bij kasteel Draconia aan komen. Daarna zal deze groep zich in twee groepen splitsen met allebei een andere taak. Ik zal dan een groep van 20 man gaan leiden. En Prins Brennan van het koninkrijk Faylin zal dan de andere groep van 20 man leiden. Ik zal in het kort onze taken uitleggen.

De ene groep moet het magische boek van Koning Belial in handen te krijgen.

De andere groep moet Prinses Aurora die de zus van Prins Siegfried van het koninkrijk Tir Na Nog is uit de handen van Koning Belial bevrijden. Het magische boek moet hier veilig worden afgeleverd en de Prinses moet hier veilig worden afgeleverd. Zijn er verder nog vragen?" Er waren 2 soldaten bij die een vraag hadden.

"Jij!" zei Prins Tristan. "Wat is je vraag?" "Bij wie kunnen we terecht als we een vraag hebben?" "Dan kan je bij Prins Brennan of bij mij terecht" zei Prins Tristan.

"En jij?" vroeg Prins Tristan aan een andere soldaat. "Wat is jouw vraag?" "Als er iemand ziek of gewond raakt wat moet er dan gebeuren?" "Dat ligt er aan hoe ernstig het is. Wij hebben een hofarts die met ons zal mee reizen. Hij is de persoonlijke hofarts

van Prinses Aislinn van het feeënrijk Faylin. Dokter Mordecai. Dat is die meneer daar." Prins Tristan wees naar een wat oudere man met zwart grijs haar dat tot aan zijn schouders kwam. Op zijn gezicht zat een kleine zilveren brillette. Hij had een grijs klein puntsikje en een klein zwart dun snorretje dat aan beide kanten omhoog krulde. Het was net een professor. Dat was hij in feite ook. Hij droeg een lange zwarte mantel en hij droeg een deftige zwarte zijden hoge hoed. Voor de rest waren zijn kleren allemaal van duur zwart fluweel gemaakt. Alleen zijn blouse was wit. Hij droeg een grote dure zwarte leren koffer bij zich. Dokter Mordecai stak zijn hand in de lucht zo dat iedereen wist dat hij de hofarts was. "Die meneer daar is onze hofarts" zei Prins Tristan. "Als een van jullie klachten heeft of gewond raakt dan moet je naar die meneer toe gaan. Dat is onze professor." Dokter Mordecai begon te grijnzen toen Prins Tristan hem professor noemde. "Nou nou" zei hij. "Zo kan ie wel weer hoogheid" en hij glimlachte. Prins Tristan grijnsde naar hem terug. Tristan zag nog een soldaat die een vraag had. "Jij bent de laatste vraag die ik zal beantwoorden" zei Prins Tristan. "En dan moeten we echt vertrekken." "Hoe lang zal de reis gaan duren?" vroeg de soldaat. "In totaal zal de reis 2 weken gaan duren. Een week heen en een week terug. Eerlijk gezegd ligt het er ook aan welke weg wij zullen nemen. Maar dat is de maximum tijd die wij er aan zullen besteden. Als we geluk hebben doen we maar 10 dagen over de heen en de terugreis. Maar dan moet ik wel een weg vinden die ons sneller naar Draconia zal brengen." Na de laatste vraag te hebben beantwoord werd het grote hek van Tir Na Nog eindelijk door 2 soldaten geopend. Prins Tristan en Prins Brennan reden in hun mooie wit met goud fluwelen kleding voor op. De groep soldaten reed netjes achter hen aan. Rowena

voelde de spanning in haar onderbuik. Ze reed netjes tussen Amadeo en Boaz. Precies zoals Amadeo had gezegd. Ze moest dicht bij hem blijven. Ze voelde zich gelukkig in het mooie grote magische bos waar ze door heen reden. De grote gekleurde fantasie vogels zongen vrolijke liedjes en de zon scheen hoog aan een heldere blauwe lucht. Rowena dacht dat ze door het paradijs heen reden. Zo mooi waren de bossen van Tir Na Nog. De takken van de bloesembomen met hun grote dikke witte en roze bloemen hingen over het hele bos heen. En ze roken ook goddelijk. Boven hen was een grote dikke zwarte raaf komen vliegen. Rowena had nog nooit zo een mooie raaf gezien."Dat is de raaf van Merlijn en Morgan Le Fey" zei Boaz tegen Rowena.

"Zijn naam is Neb. Het schijnt dat hij heel erg slim is." "Of juist niet grijnsde Amadeo."

"Ja" grijnsde Boaz. "Of juist niet want anders vliegt hij niet zo ver van Tir Na Nog vandaan. Het lijkt wel als of hij haast heeft." "Denk je nou echt dat iemand zoals Belial zo iets als die achterlijke raaf zal gijzelen?" lachte Amadeo."Nou ja je weet het natuurlijk nooit met zo iemand als Belial" mompelde Boaz. Rowena begon hard te lachen. Op dat moment kwam Neb op haar schouder zitten. "Heee" zei Amadeo. "Kijk nou toch eens Rowena je hebt sjans!" Rowena glimlachte. Ze keek naar de mooie grote zwarte raaf die op haar schouder zat. "Dag Neb" zei ze."Hoe gaat het met je? Ik zie dat je ver van huis bent." Neb keek Rowena met een van zijn grote zwarte ogen schuin en vals aan.

Daarna begon Neb Rowena kopjes te geven. Het was duidelijk dat hij zeer onder de indruk van haar was. "Kan je ook praten?" vroeg Rowena terwijl ze de raaf met een

hand over zijn kop aaide. "Kraaaa kraaa" schreeuwde Neb hard in haar oor. "Auuu Neb" zei Rowena. "Je mag niet zo hard in mijn oor krijsen hoor. Dat is niet netjes van je." Ze gaf Neb een kleine tik op zijn zwarte snavel. Neb keek haar verschrikt aan maar begon daarna weer hard te krijsen. "Heee" zei Rowena. "Hou nou eens een keer op met dat achterlijke geschreeuw van je Neb! Ik vind het nu niet leuk meer hoor! Ik zal je wel van dat geschreeuw af helpen want zo kunnen we niet met elkaar om gaan. Ik zal je leren praten" merkte Rowena lachend op. "Daar ben je slim genoeg voor. Als jij echt de raaf van Merlijn en Morgan Le Fey bent dan heb je dat zo geleerd."

"Nou veel geluk er mee" zei Amadeo. "Ja" zei Boaz tegen haar. "Veel geluk met het onmogelijke mogelijk te maken." De 2 jongens begonnen hard te lachen. "Zullen we wedden?" zei Rowena. "Dat ik Neb binnen een week aan het praten heb?" "Om wat zullen we wedden?" vroeg Amadeo aan haar. "Om 30 goudstukken" zei Rowena uiteindelijk. "Dat is goed" zei Amadeo.

"Maar wat als het je nou niet lukt? Wat krijgen wij dan van jou?"

"Dan krijgen jullie Neb glimlachte Rowena." "Lekker eerlijk hoor" zei Amadeo terwijl hij een zuur gezicht trok. "Jij krijgt 30 goudstukken als je wint en wij krijgen een krijsende raaf als wij winnen." "Ja" zei Rowena. "Maar het is wel de magische raaf van Merlijn en Morgan Le Fey. Het is geen gewone vogel die je zo maar overal tegen komt."

"Dat is waar" zei Amadeo. "Dan is het wel een eerlijke weddenschap." "Oké" zei Rowena. "Jullie mogen mij niet storen als ik Neb spraakles geef hoor want anders begint hij weer te krijsen. Hij heeft genoeg kapsones en een ijzersterke wil." "Daar zijn we al achter gekomen ja" zei Amadeo tegen Rowena. Na een tijdje begon Prins Tristan

te galopperen. De rest van de groep spoorde zijn paard aan tot galop en niet snel daarna was iedereen aan het galopperen. Rowena, Amadeo en Boaz reden helemaal achter aan de groep. Ze vonden het best dat ze achter aan reden. Ze hadden geen zin om zich zo te haasten. Na een tijdje vroeg Boaz zich af waar zijn neefje Bryce reed.

Hij vond het een beter idee als Bryce met hen samen zou reizen. Bryce had nog nooit zo een soort reis gemaakt. Hij zou zich vast wel alleen voelen zonder bekend gezelschap. En behalve hen kende Bryce niemand persoonlijk van de groep soldaten.

Boaz probeerde of hij zijn neef tussen de soldaten heen kon waarnemen.

Het was erg link om nu naar zijn neef te zoeken omdat ze in galop waren maar wanneer ze de paarden tot rust zouden laten komen zou hij naar Bryce op zoek gaan.

Want af en toe gingen de paarden zo snel in galop dat ze alle drie dachten dat ze tegen een boom aan zouden knallen. Na een tijdje kreeg Boaz zijn zin. Na ongeveer 25 minuten hield Prins Tristan op met galopperen. Ze kwamen bij een groot paars zoet water meer aan waar ze de paarden lieten drinken. De soldaten stegen af en brachten hun paard naar het meer. Gulzig begonnen de paarden van het koele paarse water te drinken.

Sommigen van de soldaten vulden een grote glazen fles met het overheerlijke zuivere zoete paarse water van het meer. De meesten van de soldaten hadden al een veldfles water van huis mee genomen maar een extra fles water kwam altijd van pas. Zeker als het water van zo een goede kwaliteit was. Het zou nog dagen kunnen duren voor dat ze bij een ander meer aan zouden komen. Elke fles water die ze onderweg konden vullen was dus mooi mee genomen. Rowena was blij dat ze bij een meer waren aangekomen.

Ze steeg af en liep met de merrie naar het water toe.

Meteen begon haar merrie gulzig van het paarse zoete water te drinken.

Rowena zag dat haar merrie helemaal bezweet was geraakt door al het galopperen.

Ze pakte een kleine witte houten kom uit haar rugtas en vulde die met wat water.

Daarna gooide ze het over de verhitte merrie heen. De merrie begon te hinniken.

Ze sloeg haar staart heen en weer om de vliegen die om haar heen vlogen weg te jagen.

"Jaaa" zei Rowena. "Dat is lekker verkoelend hè eh.?" Rowena bedacht net dat ze nog helemaal geen naam voor de merrie had. "Hoe zal ik je nou eens noemen?" zei Rowena.

Wat een moeilijke vraag. Denk goed na Rowena dacht ze bij haar zelf. Denk goed na.

"Ik heb het!" zei Rowena even later. "Ik zal je Chumani noemen. Chumani betekent dauwdruppel. Vind je dat een leuke naam?" Chumani begon te hinniken. Rowena aaide haar merrie. "Mooi zo" zei ze. "Ik kan zien dat je erg blij bent met je nieuwe naam."

Ze gooide nog een paar kommetjes water over de rug van Chumani heen. Ondertussen waren de soldaten naast het meer gaan zitten om een korte eet en drinkpauze te houden.

Rowena ging naast Chumani zitten en opende haar rugzak.

Ze haalde er een hele grote gele sinaasappel uit en pelde de gele schil er af want het fruit en de groente op de planeet Prionstar had een andere kleur dan normaal fruit en het zag er ook heel anders uit. Het was ook veel groter dan normaal fruit was en het rook ook veel sterker dan normaal fruit. Een voor een stak ze de stukjes sinaasappel in haar mond. De sinaasappel smaakte sappig en zoet. Toen ze de sinaasappel helemaal op had nam ze een paar slokjes water uit de bruine leren veldfles die om haar nek hing. Daarna nam ze een groot zakje met grote paarse pistache nootjes uit haar tas en stak de nootjes

een voor een in haar mond. Boaz en Amadeo zaten naast hun paarden op de grond te eten en te drinken. "Een momentje" zei Boaz tegen Amadeo terwijl hij snel zijn laatste grote stuk paarse appel door slikte. Hij nam een grote slok paars water uit zijn veldfles om het door te spoelen. "Ik ga Bryce eventjes zoeken. Daarna kom ik terug. Hopelijk met hem er bij." Amadeo knikte.

"Dat is goed Boaz " zei Amadeo terwijl hij ook een groot slok water nam. "Maar blijf niet te lang weg want ik heb zo een voorgevoel dat we straks weer gaan vertrekken."

Boaz liep tussen de etende en drinkende soldaten door om op zoek te gaan naar Bryce. Na een tijdje had hij geluk en had hij zijn neef Bryce eindelijk gevonden. "Heee Boaz!" zei Bryce blij dat hij zijn neef zag.

"Ik begon me al zorgen te maken of je niet achter gebleven was" zei Bryce. "Nee hoor" lachte Boaz. "Ik ben er echt bij hoor zoals je kan zien." Bryce glimlachte. "Waar zitten jullie dan?" "Daar achter " zei Boaz terwijl hij naar een plekje ergens achter bij het meer wees. "Kom bij ons zitten Bryce" zei hij. "Het is beter als je met ons samen reist."

"Daar ben ik het mee eens" zei Bryce terwijl hij op stond en zijn spullen pakte.

"Ik heb al die tijd door de soldaten heen gekeken of ik jullie niet ergens zag rijden maar ik zag jullie nergens." Hij pakte de teugels van zijn paard en liep achter Boaz aan. Na een tijdje kwamen ze bij Amadeo en Rowena aan. Rowena was bezig om Neb nootjes te voeren. Hij zat nog steeds op haar schouder. Een voor een at Neb netjes de grote paarse nootjes uit haar hand. "Lekker hè Neb?" zei Rowena vrolijk. "Dat is goed voor je" zei ze. "Jij moet ook je vitamientjes binnen krijgen want anders kan je straks niet meer met ons mee vliegen." Ineens begon Neb hard te krijsen. Hij gooide zijn kop hoog de lucht

in en keek Rowena dankbaar aan. "Zo is het wel genoeg Neb!" lachte Rowena. "Volgens mij heeft hij je zo juist bedankt" lachte Bryce tegen Rowena. "Volgens mij ook" zei Rowena. "Ja Jaaa" kraaide Neb tegen Rowena. "Rowena lief Rowena lief!" krijste Neb hard. "Nou jaaa zeg " zei Rowena verrast. "Kijk nou toch eens Neb praat!" "Heb jij dat aan Neb geleerd Rowena?" vroeg Amadeo. Rowena schudde haar hoofd. "Ik niet hoor" zei ze. "Dat heeft hij zich zelf aangeleerd." "Knap van hem hoor" zei Amadeo. "Ik denk dat hij alle woorden in zijn hoofd bewaard die hij van ons hoort."

"Dat zou best goed kunnen" zei Amadeo. "In dat geval zal ik snel gewonnen hebben" lachte Rowena. "Je bent gewoon een geluksvogel Rowena!" zei Amadeo. "Het is dus echt waar. Neb is een magische raaf." Neb begon krijsend heen en weer te vliegen. Hij was helemaal wild geworden. "Magische raaf magische raaf!" krijste hij. "Kan je geen touwtje om zijn snavel binden tot dat we bij Draconia aankomen?" vroeg Boaz die gek was geworden van Neb. "Laat Neb nou maar" zei Rowena terwijl ze het voorstel van Boaz weg woof. "Het is zielig om een touwtje om zijn snavel te binden. Wij gaan er gewoon van door. Met of zonder Neb." Prins Tristan kondigde aan dat het tijd was om weer verder te gaan. De soldaten pakten hun spullen bij elkaar stegen op hun paard en reden weg. Prins Tristan en Prins Brennan reden netjes naast elkaar. Na een tijdje kwamen ze bij een zwart gebergte aan waar ze over heen moesten. Het leek wel een soort vulkanische steen soort. Het rook er ook naar vuur en er kwamen zwarte rookwolken uit de bergen om hoog. Aan een kant van het gebergte stroomde een stroom lava naar beneden waar na het vervolgens in een diep ravijn terecht kwam. "Daar moeten wij dus niet in vallen" zei Prins Tristan tegen zijn groep terwijl hij zijn paard het gebergte in

stuurde. Het was een steil en smal weggetje dat het gebergte in ging. Het was belangrijk dat iedereen goed zijn balans zou houden want anders zou men ongenadig de lava ravijn in storten. "Oh oh" zei Rowena die zich maar ongemakkelijk bij de ravijn voelde. "Hoe moet ik hier nou in hemelsnaam over heen rijden?" zei ze bang. "Doe gewoon net als wij" zei Amadeo moedig. "Je moet ten allen tijde niet nerveus worden" zei hij.

"En je moet niet naar beneden kijken als je last hebt van hoogtevrees."

"Dat heb ik dus" zei Rowena bang. "Ik vind dit gewoon doodeng." "Gewoon naar mij blijven kijken" zei Amadeo. "Ik rijd wel voor je. Boaz en Bryce zullen achter je aan rijden. Niet bang zijn Rowena. Angst maakt alles alleen maar erger voor je. Gewoon recht voor je uit blijven kijken. We zullen toch dit gebergte moeten door kruisen. Als we er om heen moeten duurt het dagen." "Dat kan best" zei Rowena nerveus. "Maar dat hoef ik allemaal niet te weten. Ik wil alleen maar dat dit vervelende weggetje zo snel mogelijk afgelopen is." Alles van het gebergte was zwart, zwart en nog eens zwart. Er groeiden geen planten en geen bloemen. En behalve een of andere verdwaalde raar soort felle gele grote cactus was er verder niks dat op het gebergte groeide. Rowena vond de cactussoort prachtig en wilde er het liefst een exemplaar van mee nemen maar Boaz en Amadeo hadden haar er voor gewaarschuwd.

Wees altijd voorzichtig met dingen die je niet kent hadden ze tegen haar gezegd.

Maar Amadeo kende Rowena beter dan vandaag en hij wist dat ze altijd eigenwijs was.

"Kijk nou eens!" zei ze. "Ze bewegen heen en weer en ze hebben leuke gezichtjes en ze zingen liedjes met elkaar" "Wat leuk!" "Eeh het lijkt me beter als je voor je uit blijft

kijken Rowena" zei Boaz want anders gebeuren er straks nog ongelukken." "Dat lijkt mij ook beter" zei Amadeo. "Maar ik wil zo graag zo een magisch cactusje mee nemen" zei Rowena. "Dan kan ik hem verzorgen en hem groot brengen tot een volwassen cactus!" "Doe nou eventjes normaal schat" zei Amadeo. "We kunnen niet bij elke plaats stoppen als je een leuk plantje of bloemetje ziet dat je mee wil nemen."

"En waarom kan dat dan niet?" zei Rowena gepikeerd. "Dat kan best wel Amadeo en ik ga het doen ook!" zei Rowena boos. "Zo een kans krijg ik nooit meer!" Boaz en Bryce schudden allebei wanhopig hun hoofd. "Hoe krijgt ze het van hem gedaan?" zei Boaz tegen Bryce. Uiteindelijk zei Amadeo tegen Rowena. "Goed dan maar ik geef je alleen 3 minuten de tijd om die verrekte cactus uit de grond te halen want anders raken we de groep kwijt." "Oké" zei Rowena terwijl ze iets voor over leunde en een van de grote gele cactussen met haar blote handen uit de grond trok. "Auuuw" zei Bryce met een blik van bewondering in zijn ogen tegen Rowena.

"Doet het geen pijn om een cactus met je blote handen de grond uit te trekken?" "Nee hoor" zei Rowena opgewekt. "Hij heeft trouwens nauwelijks stekels maar hij heeft zo een lief gezichtje en hij kijkt me ook zo lief aan en hij kan ook praten." Rowena stopte de grote pratende gele cactus in haar rugtas. Ze was er dolbij mee want zulk soort planten hadden ze niet in hun omgeving. "En?" zei Amadeo. "Kunnen we nu weer verder Rowena?" "Ja hoor" zei ze terwijl ze haar paard de sporen gaf. Amadeo gaf zijn paard ook de sporen om sneller te gaan. Een paar stenen vielen naar beneden het ravijn in. Rowena gaf een harde gil van schrik. "Kijk dat gebeurt er nou als je achter blijft" zei Amadeo geschrokken. "Ik was bijna door onze haast de diepte in gevallen." "Dat is niet

mijn schuld hoor" zei Rowena. "Van wie is het dan wel de schuld?" zei Amadeo. "In ieder geval niet de mijne. Je brengt altijd de levens van anderen in gevaar en dat is helemaal niet nodig!" "Nou dat is niet erg aardig van je om te zeggen Amadeo" zei Rowena terwijl ze door reden. "Ik kan er ook niks aan doen dat deze stomme weg zo smal en zo steil is. Ik heb hem niet gemaakt hoor!" "Ik ook niet" zei Amadeo. "Trouwens je leeft toch nog?" zei Rowena. "Daar moet je blij om zijn. Je mag blij zijn dat je een beschermengel op je schouder hebt die over je leven waakt want anders dan was je zeker dood geweest." "Rowena heeft ook zo een heerlijke positieve instelling" lachte Boaz tegen Bryce die aandachtig naar het gesprek luisterde.

"Je hebt gelijk Rowena" zei Amadeo. "Maar kunnen we nu alstjeblijft ophouden met dit gekibbel want ik probeer me op de weg te concentreren. Mijn beschermengel maakt overuren door je gekibbel met mij. Hij heeft ook af en toe eens vrije tijd nodig hoor.

"Bryce begon te lachen om Amadeo's opmerking. "Ik wil niet dat er iemand naar beneden valt Amadeo dus ik zal mijn mond wel houden tot dat we weer allemaal veilig op de grond staan." "Dank je wel Rowena" zei Amadeo. "Ik weet zeker dat Bryce en Boaz dat net als ik erg veel op prijs zullen stellen. "En zo gezegd zo gedaan. Rowena hield haar mond tot dat ze weer beneden waren. Na een lange rit van 6 uur te hebben gereden stond het hele gezelschap weer netjes op de grond en kon iedereen weer opgelucht adem halen. Al waren er 3 soldaten in het ravijn gevallen.

De rest had het wel gehaald. Er hing een trieste sfeer in de groep over het verlies van de soldaten maar ook een sfeer van blijdschap dat ze weer veilig en wel op de grond stonden. Prins Tristan besloot dat het tijd was om eventjes op adem te komen en dus